

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

“DDD” redakcija saviem
lasītājiem novēl gaišus un sirds
siltus Ziemassvētkus!
Jaunajā gadā –
gudrību, drosmi un mērķtiecību
cīņā par latviešu tautas
svētākajām tiesībām!

MIRKĻI

Ai, laika rumaki, jūs joņojat tik žigli
Bez apstājas, jo pieturu jums nav.
Kaut aizkavēt mēs cenšamies vien mirkli –
Bet te tas uzliesmo – un projām jau...

Un tā viss bezgalīgi plūst uz mūža jūru,
Neviens pats mirklis nenāk atpakaļ.
Bet aizejošais krāso mūsu pūru –
Un laika dzenis tikai kaļ un kaļ.

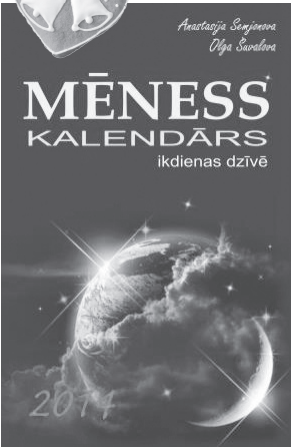
Lai vadām svētsvinīgi katru laika sprīdi,
Tie mūsu dzīves pavedienu auž.
Lai vējā nelaižam nevienu brīdi,
Ikviens no viņiem Gaismas zibsnī pauž.

Ik katru acumirkli nākt var Jauna diena –
Lai gan ir ļoti tumšs pirms rītausmas.
Bet, ja deg Patiesības alka viena,
Tad Jauno sagaidīt ir nojausmas.

Lai dārgo velti šo – ikvienu laika sprīdi,
Mēs saņemam kā balvu lielāko.
Lai katrs mirklis kļūst par Gaismas brīdi,
Kas Patiesības alkas apgaro.

Steidzīte

VĒRTĪGA DĀVANA ZIEMASSVĒTKOS!

“Mēness kalendārā ikdienas dzīvē”, kuram ir **pielikums 2014. gadam**, ir sniegti precīzi dati par Mēness lēktu un rietu, par Mēness fāzēm, par Mēness stāvokli Zodiaka zīmē, par lunārās diennakts sākumu 2014. gadā. Grāmatā tiek skaidrots, kā izmantot Mēness ritmus mūsu ikdienas darbos, un kā tie iedarbojas uz mūsu organismu un

zemapziņu, jo Mēness ne mazāk kā Saule ietekmē dzīvi uz Zemes.

“Valtera un Rapas”,
“Latvijas Grāmatas” un
“Globusa” grāmatnīcās
“Mēness kalendāru ikdienas dzīvē”
ir iespējams iegādāties lētāk!

Nikolaja Rēriha glezna “Maitreija – Uzvarētājs”, 1926. gads

JAUNO PASAULI GAIDOT

Saruna ar Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāju Aivaru Gardu

IR JĀMAINA DOMU KVALITĀTE

DDD: *Nesen saņēmām mūsu lasītājas vēstuli: “Vēlos uzzināt Jūsu domas par to, vai Latvijā ir vēl kāda sfēra, kurā var palauties uz kvalitāti? Man sāk likties, ka viss – sākot ar vienkāršu priekšmetu izgatavošanu un beidzot ar valsts vadīšanu – notiek pēc principa, lai tikai izdārtis, nav svarīgi, cik labi.*

Valsts kā veikals Maksima brūk kopā, bet nevienu tas nesatrauc. Kā panākt, lai viss mainītos uz labu? Es gribu redzēt kvalitāti visās lietās, bet ik uz soļa nākas sastapties ar krāmu.”

Aivars Garda: Mūsu lasītājai Emīlijai Kalniņai es atbildētu, ka droši vien ir kāda sfēra, kur var palauties uz kvalitāti. Piemēram, mēs, apgāds “Vieda”, cenšamies izdot grāmatas, cik vien iespējams kvalitatīvāk. Mūsaprāt, arī vairums tipogrāfiju strādā kvalitatīvi. Bet vispār jautājums Emīlijai Kalniņai ir vietā. Dzīvās Ētikas Mācības Autors salīdzina šo laiku ar pēdējo Atlantīdas kontinenta laiku, kad viss bija nekvalitatīvs, pat mājas cēla tik nekvalitatīvi, ka teikts Mācībā – it kā uz īsu laiku.

Kas attiecas uz māju celšanu, tad, piemēram, Hruščova laikā Maskavā, tā sauktajā Čerjomuški rajonā, tika būvētas pirmās mājas ar visām ērtībām, paredzot, ka tās kalpos tikai trīsdesmit vai četrdes-

mit gadus. Cik zinu, tagad daļa Čerjomuški ir nojaukti, un tur ir uzceltas labas mājas.

DDD: *Lasītāja vēstulē raksta, ka valsts kā veikals “Maxima” brūk kopā, bet nevienu tas nesatrauc. Kā panākt, lai mainītos viss uz labu?*

A.G.: Dzīvās Ētikas Mācībā ir teikts, ka vērst visu par labu un diezgan ātri var tikai ar vienu nosacījumu – ja cilvēce visā pasaulē vai vismaz tās lielākā daļa pēkšņi sāktu domāt Jaunās Pasaules virzienā. Sāktu radīt kvalitatīvas domas, jo domas ir matērija smalka, kas veido virs mums vai tepat mums blakus mūsu acīm neredzamas, bet reālas būtnes. Domu radītām būtnēm gan nav sava apziņas centra, bet katra doma ir reāla, dzīva būtne. Ja mums būtu spēja redzēt, kā cilvēki domā, tad mēs nošausminātos, ar ko ir piepildīta tā saucamā noosfēra – domu sfēra.

Diemžēl cilvēki nevēlas mainīt savu domu kvalitāti, tādēļ Dzīvās Ētikas Mācības Autors saka: kamēr Es neatnāks, nekas uz labu nemainīsies. Viņš arī piebilst, ka uz to brīdi, kad Viņš atnāks tā būs pēdējā Atnākšana, kad tiks aizmēzta no Zemes tumsa, tumsas spēki – apzināti ļaunie cilvēki. Tādu cilvēku diemžēl ir daudz. Bet vairāk par apzināti ļaunajiem ir recekļu masa, tādi rozā labīpie cilvēciņi, kas ir vienaldzīgi pret visu, ka tikai pašiem labi, lai nekas neiztraucētu viņu dzīvi.

Dzīvās Ētikas Mācības Autors apgalvo, ka īsteni-

bā Viņš jau ir atnācis, bet ir Redzami Neredzams – Viņš ir atnācis ar Dzīvās Ētikas Mācības starpniecību. Tāpat Viņš apliecina, ka Jaunā Pasaule jau ir iestājusies tiem cilvēkiem, kas apzināti ir pieņēmuši un pilda Dzīvo Ētiku. Tie jau domās dzīvo Jaunajā Pasaulē un gaida to.

Mūsu pašu agrākie darbi agrākajās dzīvēs un pasivitāte, negribēšana pretoties ļaunumam šajā dzīvē pieļauj, ka viņi dara, ko grib. Ne tikai mūsu valdība ir ļauna. Paskatieties uz mūsu politiķiem, uz jebkuru mūsu amatpersonu, cik “labiņi” viņi izskatās! Par Valdi Dombrovski

No Jaunās Pasaules cilvēka tiek prasīts, lai viņš attīrītu savu apziņu un būtu gatavs pieņemt jauno, kas ir izstāstīts Dzīvās Ētikas Mācībā.”

Brīdis, pirms tumsa tiks aizmēzta, ir laiks, lai katrs cilvēks atdotu savus karmiskos parādus. Ir iemie-sojušies ļoti daudz cilvēku, kam ir jāatdod savi karmiskie parādi. Pēdējo reizi ir iemiešojusies daži ļaunie, un Jaunais Skolotājs viņus aizmēzīs uz citu – zemāk attīstītu planētu. Tāpēc jau tagad ir tik grūti, ka mums ir jādzīvo starp patiešām ļauniem cilvēkiem. Un ik uz soļa, kā raksta Emīlija Kalniņa, nākas sastapties ar krāmiem. Viņa to droši vien domā par lietām, bet īstenībā to pašu var pateikt par cilvēkiem. Nikolajs Rērihs, apceļojot Himalajus, tādus cilvēkus ir nosaucis par samazgām. Viņš tādus arī bija saticis, kuri patiešām vairs nav derīgi, nav cienīgi tikt nosaukti par cilvēkiem. Bet šādas samazgas, ne cilvēki, tagad diemžēl dzīvo mūsu vidū. Viņiem pieder ekonomiskā un politiskā vara, tāpēc, ka karma to pieļauj.

Ausma Kantāne teica, apmēram, tā – *mans lācītis*. Šis lācītis mīļais kopā ar iepriekšējiem un arī tagadējiem valsts vadītājiem ir novedis valsti līdz sabrukumam, vispār iznīcinājis valsti reālu darbību – valsti nekas nenotiek, iekšējā tirgus nav, cilvēkiem ir jācīnās par izdzīvošanu. Un viņš to ir izdarījis ļoti lābsirdīgi – paskatieties uz viņu – tā vien gribas paglaudīt...

KUR GUDRĪBA AIZSTĀVĒT SAVU TAUTU?

DDD: *Visi tagad raud – Dombrovskis ir demisionējis, kas nu notiks? Tik labu taču vairs nedabūsim!*

Aivars Garda: Jā, kas tad nu tagad būs?! Varbūt vajag visiem raudāt tā, kā reiz raudāja par Staļina nāvi.

Turpinājums 2. lpp.

JAUNO PASAULI GAIDOT

Turpinājums no 1. lpp.

Aivars Garda: Paskatieties uz Valsts prezidentu Bērziņu – vai tad viņam ir svarīgas tautas intereses? Vai tad Solvitai Ābolīnai ir svarīgas latviešu tautas intereses? Taču nē!

DDD: Ja viņa izlasīs šo un teiks, ka viņai tomēr interesē, tad mēs varam aicināt viņu to pierādīt, lai parāda to darbu sarakstu, kur izpaužas latviešu tautas interešu aizstāvēšana.

A.G.: Jā, lai kaut vienu darbu parāda. Diemžēl latviešu valodā runājošais pūlis pieļauj, ka tāda ne-taisnība notiek.

Ir teikts, ka Maitreijas Atnākšana, kad tiks aizmēzta visa tumsa, astroloģiski precīzi sakritis ar laiku, kad visa karma būs iespējami atdota. Mēs nezīnām precīzu termiņu, bet tad cilvēki caur ciešanām būs attīrījušies. Ne velti Bībelē ir teikts: jūs gribat saņemt, bet kur ir jūsu trauki? Atnesiet savus traukus! Runājau nav par parastiem traukiem, bet cilvēku apziņām. Tātad atnesiet tīru apziņu un pieņemiet jauno Mācību, ko nes Jaunais Skolotājs. Tad ieplūdis tik daudz labestīgas enerģijas, un apziņas būs tā attīrījās, ka tās spēš uzņemt šo enerģiju, un sprādzieni nebūs tik lieli – uz Zemes būs tikai daļējas kataklizmas. Tie, kuri nespēs uzņemt jauno enerģiju, kā teikts Mācībā, aizies bojā. Viņi vienkārši sadegs, jo enerģija, ko tagad nes Jaunais Skolotājs, ir augstāka sprieguma – spēcīgāka. Tātad mums ir jāsaģatavo apziņas šim augstākajam spriegumam, tātad jāattīra tās.

DDD: Sakiet, lūdzu, vai centieni pēc iespējas kvalitatīvāk padarīt darbu pieder pie Jaunās Pasaules gaidīšanas procesa?

A.G.: Darbs vienmēr ir jādara kvalitatīvi. Bet šeit ir jāsaprot atšķirība. Ja mēs salīdzinām ar dzērāju vai bandītu jebkuru kārtīgu darba darītāju, kas par Jauno Pasauli neko nav dzirdējis, kuram ir vidējās prāta spējas, kurš nav dzērājs un dzīvo mietpilsoņa dzīvi, tad pēdējais noteikti ir labāks, taču viņš nav Jaunās Pasaules cilvēks.

No Jaunās Pasaules cilvēka tiek prasīts, lai viņš attīrītu savu apziņu un būtu gatavs pieņemt jau-

no, kas ir izstāstīts Dzīvās Ētikas Mācībā. Tātad ir jāsaprot, ka ir par maz ar to, ja esi mietpilsonis, labs un rozā, nevienam nenodari pāri – pat okupantam ne (tieši pretēji, pat pašēlo viņu, jo kur gan viņš paliks, ja aizbrauks

DDD: Tieši pirms gada intervijā mēs runājām par “Visu Latvijai!” balsojumu Saeimā, atbalstot eiro ieviešanu. Vai jūs pa šo gadu esat redzējis kādu situāciju, kad var teikt, ka “Visu Latvijai!” ir tomēr apzinājušies savu kļūdu, pārvērtējuši

Degradācijai ir jānonāk līdz galējai robežai – tā, lai cilvēkiem apniktu. Lai apniktu pat tik tālu, ka visstulbākajam, bet evolūcijai vēl derīgam cilvēkam, kuru var glābt Jaunā Skolotāja Atnākšana, viss tik ļoti apriehtos, ka viņš beidzot celsies kājās.”

no Latvijas), bet par savu tautu aizmirsti. Tādam, kas neprot domāt par savu tautu un taisnīgumu, nav vietas Jaunajā Pasaulē.

ATMAKSA SASNIEDZ IKVIENU

DDD: Jūs pieminējāt, ka valdībā nav cilvēku, kas domātu par tautas interesēm. Lielu jezgu ir radījuši Dombrovska atkāpšanās no Ministru prezidenta amata. Kā jūs vērtējat jaunā premjera meklēšanas procesu un prezidenta noraidīšo attieksmi pret Pabriku?

Aivars Garda: Ziniet, man ir grūti novērtēt, cik pareizi rīkojas prezidents, bet tas, ka Pabriks saņēma to, ko viņš ir nopelnījis, par ēzeļa ausīm pārdodot Abreni, – tas ir tiesa. Pabriks pārdeva Abreni un aizmirst, bet karma neko neaizmirst. Es gan nedomāju, ka Bērziņš viņu tāpēc neizvirzīja. Man liekas, ka Bērziņš arī būtu atdevis Abreni. Nesmu pārliecināts, bet es tā domāju. Mans viedoklis, ka viņš par latviešu tautu nedomā vairāk nekā Pabriks. Bet tas netraucēja viņam kļūt par karmas ieroci pret tautas nodevēju un ierādīt viņam īsto vietu. (smejas)

DDD: Pirms prezidents otrreiz noraidīja Pabriku kandidatūru, Raivis Dzintars no Nacionālās apvienības paguva izteikties, ka principā nebūtu pret Pabriku kā Ministru prezidentu.

A.G.: Tas, protams, gan izskatījās, gan skanēja divaini. Raivis Dzintars puskails kopā ar saviem biedriem taču stāvēja pike-tā pret Abrenes atdošanu. Viņiem toreiz gāja garām deputāti un valdība, bet galvenais, ka Atis Pabriks, par kuru viņš tagad iestājas. Te nu ir jautājums, kurā brīdī Raivis Dzintars bijis godīgs – tad vai tagad? Vai tad tas, ka viņš toreiz aizstāvēja Abreni, bija tikai teātris? Un, kas tagad? Tad jau viņam ir vienalga, ka Abrenes atdevējs kļūst par premjeru.

savu bezdarbību un kļuvuši par īstiem latviešu tautas aizstāvjiem Saeimā?

A.G.: Es gan ne darbus, ne vārdus no viņu mutes neesmu dzirdējis, kas apliecinātu, ka kāds no viņiem būtu aizstāvējis savas tautas intereses. Tātad šī partija mums ir tukša vieta.

DDD: Viena no sistēmas partijām...

A.G.: Jā, viena no sistēmas partijām, kuru vienīgā interese ir vara, labas, siltas vietīņas – tāpat kā visiem. Viņi it kā pauž savus uzskatus un izliekas par nacionālu partiju. Un viņiem noziedzīgās sistēmas ietvaros tas ir atļauts. Vienai partijai atļauj kaut ko tādu paklaigāt, bet darīt neko arī neļautu. Bet viņi pat nemēģina neko – izvēlas labāk tur palikt, darboties tomēr pret tautas interesēm, nevis aiziet projām. Tā ir viņu izvēle, bet viņi ir par to karmiski atbildīgi. Kā Pabrikam tagad pēkšņi kā no gaisa nākas atdot parādu. Vai tad varēja gaidīt no Bērziņa kaut ko tādu – kas viņš par nacionālistu?!

DDD: Atmaksa par katru darbu, ātrāk vai vēlāk, sasniedz ikvienu, neatkarīgi no tā, kādā amatā viņš ir un kāds ir viņa sociālais stāvoklis.

A.G.: Tā ir.

HOMOSEKSUĀLISMS – APZIŅAS DEGRADĀCIJĀ

DDD: Sakiet, lūdzu, kā jums liekas, kāpēc tik maz (vai gandrīz nemaz) Latvijas plašsaziņas līdzekļos parādījās informācija, ka Horvātijā notika referendums par pederastu laulību aizliegumu, nostiprinot konstitūcijā, ka laulība ir tikai starp vīrieti un sievieti? Kāpēc par to gandrīz nemaz nerunā?

Aivars Garda: Tas nav populāri. Populāri ir atzīt viendzimuma laulības. Mums jau nav normāli žurnālisti, izņemot “DDD” žurnālistus, – pārējie ir palpiņi. Man šķiet, avīzes

“DDD” viešņa Ieva Skan-gale intervijā stāstīja, ka Vācijā jaunā paaudze pilnīgi neko nejēdz. Patiesi notiekošo saprot tika vecie, kas atceras karu un nacionālās problēmas. No Ievas Skangales teiktā sapratu, ka visa Vācijas pēckara un tagadējā jauniešu sabiedrība ir galīgi stulba. Pie mums jau ir tas pats. Žurnālists Melderis, kura rakstus publicējām, kādā intervijā gudri pateica, ka žurnālistikā atbildīgos amatos ieliek pārāk jaunus cilvēkus. Viņi nepazīst dzīvi, domā, ka visu zina. Viņi kaut kur iet, kaut ko jautā, bet paši neko nezina. Viņi aiziet pie nopietna cilvēka, ar kuru, lai sarunātos, ir jāzina tēma – viņi nezina nekā...

DDD: Viņiem ir varas apziņa, ka ir preses pārstāvji, kuri drīkst visu...

A.G.: Viss ir degradējies, un tā tam arī īstenībā, saskaņā ar Dzīvo Ētiku, ir jābūt. Degradācijai ir jānonāk līdz galējai robežai – tā, lai cilvēkiem apniktu. Lai apniktu pat tik tālu, ka visstulbākajam, bet evolūcijai vēl derīgam cilvēkam, kuru var glābt Jaunā Skolotāja Atnākšana, viss tik ļoti apriehtos, ka viņš beidzot celsies kājās. Ir jāsaprot – tas ir teikts arī Dzīvās Ētikas Mācībā, ka tajā brīdī tumsa ar Gaismu būs nodalījusies tik spēcīgi, ka pat suns nepienāks klāt tumsas cilvēkam. Tad jau viņš būs savu likteni izlēmis.

Mēs jau tagad to redzam, mums jau riebjas viss vecais, kā pieminējāt, arī homoseksuālisms. Tagad Anglijā, tāpat Amerikā, Japānā notika visādas kataklizmas – zemestrīces, cunami, tāpat Anglijai draud plūdi utt. Ko cilvēki domā? Pēc Dzīvās Ētikas Mācības, lai cilvēki izbēgtu no kataklizmas vai mazinātu visas nelaimju apmērus, ir jāsāk skaisti domāt, skaisti rīkoties. Būtu jālikvidē tādas pederastu laulības – vispār pederastus vajadzētu saspundēt piderolezbazorijās. Ja viņi pretojas, ar likuma spēku ir jānosaka cietumsods par tādu lietu un jāsaliek cietumos. Tad tik tiešām tas būtu pagrieziens, un Augstākie Spēki redzētu, ka cilvēki atdzimst, ka viņi ir sākuši saprast, kas ir slikti un kas – labi. Bet šobrīd cilvēki to neapjēdz un kataklizmu brīžos domā, ka dambis ir bijis par mazu.

Pret kataklizmu, kas gaida cilvēci un planētu cilvēku sliktu darbu un domu dēļ, šie aizsprosti nelīdzēs. Mēs esam vāji pret grandiozām pasaules mēroga stihijām, mēs tās nevaram izturēt.

DDD: No jūsu teiktā cilvēki izdarīs secinājumus, ka šis ir laiks, kad gandrīz jāpiecējas, ka kļūst aizvien sliktāk?

A.G.: Jāpiecējas tādā nozīmē, ka, ja kļūst sliktāk, ātrāk būs Gaismas atnākšana. Šis ir prieks, kā jau teikts, pirms rītausmas, kad ir visdziļākā tumsa. Un, ja cilvēks to zina, viņš piecējas, jo gaida rītausmu, saullēktu. Viņš skatās

– lūk, ja jau tik tums, tūlīt jābūt saullēktam – tātad viņš piecējas. Bet es gan vairāk piecētos, ja visa cilvēce sāktu domāt tā, kā ir vajadzīgs...

DDD: Lai nebūtu jāiet cauri degradācijas zanķim.

A.G.: Jā gan, bet tad ir jārikojas, kā jau teicu, visās lietās – gan pederastu, gan nacionālos jautājumos. Katrai nācijai ir jādod tiesības dzīvot brīvi savā zemē.

DDD: Kā jūs vērtējat ES tiesas spriedumu, ka homoseksuāliem pāriem ir jābūt tādām pašām privilēģijām un atļaidēm kā normāliem laulātajiem pāriem? Starp citu, lēmums attiecas arī uz valstīm, kur viendzimuma laulības nav legalizētas.

A.G.: Protams, tas ir vēl viens solis cilvēku deģenerācijas virzienā. Cilvēkiem ar visu sirdi, visu apziņu ir jāpretojas šim ačgārnajam pasaules uzskatam. Pirms nedēļas no Indijas pienāca priecīga vēsts. Pirms četriem gadiem Indija paklāvās un atzina homoseksuālistu par normu. Taču tagad tas ir ar likumdevēja varu atcelts, un Indijas krimināllikumā ir ieviests pants – divu gadu cietumsods par pederastiju. Lai slavēta Indija par šādu saprātīgu lēmumu! Lūk, ja tā izdarītu visas valstis un tautas, tad kataklizmas mērogi uz Zemes varētu krietni samazināt.

Līdztekus šai priecīgajai ziņai pienāca informācija, ka Lielbritānijas karalietne neizturēja pederastu un pedofilu spiedienu un parakstīja likumu par homoseksuālistu legalizāciju Anglijā. Mēs zinām, ka faktiski Anglijā homoseksuālisti jau sen tiek uzskatīti kā normāls dzīves veids.

EIROPAS SAVIENĪBA IZNĪCINA NĀCIJAS

DDD: Vai jums nešķiet divaina ukraiņu dedzīgā vēlme pietuvoties Eiropas Savienībai, par katru cenu noslēgt vienošanos ar ES?

Aivars Garda: Es domāju, ka ukraiņu nacionālisti domā, ka Eiropas Savienība viņiem kaut ko dos... Taču Eiropas Savienība nevienu nepasargās, tāpat kā ES mums, latviešu tautai, nav darījusi nekā laba. Tāpat arī ukraiņu tautai tā nedarīs nekā laba.

Ukrainas prezidents Janukovičs brauca uz Eiropu lūgt naudu. Bet Eiropa teica – nē, mēs tev nekādu naudu nedosim, bet vienkārši paraksti vienošanos ar mums, ka tu atvērsi muitas. Ja būs labais zēns, mēs tev papliksim pa plecu un teiksim: esi mūšējais! (smejas) Un tā arī viņš naudu nedabūja. Viņam vajadzēja daudz, pēc dažu krievu ekspertu aplēsēm, ko saka Krievijas televīzijā, viņam ir vajadzīgi 160 miljardi dolāru. Tik daudz viņš pat neprasiya – viņš prasīja mazāk, lai tikai viņam iedod. Bet pat to nedeja. Tieši tāpat kā mums. Eiropa jau mums

arī nekā nedeja, bet gan kā tādus mulķišus iesaistīja “sociālistiskā sacensībā” par iekļūšanu Eiropas Savienībā...

DDD: Uz sliktākiem noteikumiem...

A.G.: Jā, uz vissliktākajiem noteikumiem – kurš pirmais: Igaunija, Latvija, Lietuva, vai arī visas reizē? Ka tikai kāda valsts nenoteiktu kaut kādas prasības! Tāpēc jau mēs iestājamies. Tagad pat zemniekiem nekādu īpašu maksājumu nav. Bet, ja esam tik stulbi, tad, ko tur...

VĒLAM AKTĪVI GAIDĪT GAISMU!

DDD: Tuvojas gadu mija, kad visi dzers šampanieti. Vai jums nešķiet, ka lielai daļai latviešu šis būs skumjš Vecgada vakars, jo atvadāmies no lata – 1. janvāris jau sākas ar eiro? Kā jūs kopumā vērtējat šo gadu latviešu tautai? Cik veiksmīgs tas ir bijis, vai esam kaut ko mācījušies no savām kļūdām?

Aivars Garda: Droši vien, ka tā būs – skumīgi. Bet, ja man ir jāsaka par latviešu valodā runājošo pūli, tad tas neko nav mājīgs. Ja darbojas formula “Gudrie kļūst gudrāki, stulbie vēl stulbāki; bagātie bagātāki, nabagie vēl nabagāki”, tad pūlis ir kļuvis vēl stulbāks.

Ja paklausās Latvijas Radio 1. programmas žurnālista Tomsona raidījumu, tad pārņem šausmas, dzirdot, kādi cilvēki zvana, kādas domas izsaka un jautājumus uzdod. Ir tikai daži, kas piezvana un runā par nopietnu tēmu ar nacionālu stāju, bet viņi ļoti reti tiek laisti ēterā, parasti tiek aprauti pusvārdā. Pūlis jau ir stulbs, un tāds, kāds tas tagad pārsvarā ir, nav pelnījis neatkarību. Neatkarību ir pelnījusi tā aktīvā tautas daļa, kas apzinās sevi kā latviešus un arī cīnās par savu valsti, pret okupantiem – okupanti ir ļaunums.

DDD: Droši vien, ka pūlim nemaz neinteresē ne tas, ko raksta laikraksts “DDD”, ne arī šis pamudinājums kļūt gudrākiem. Ko jūs vēlētu tiem latviešiem, kuriem nav vienalga?

A.G.: Novēlu viņiem tapt aizvien apgaismotākiem (tādi viņi arī top, es ceru) un aktīvi gaidīt Gaismu. Citas izejas nav – mums ir jāgaida Jaunā Laikmeta iestāšanās. Un tas būs milzīgs trieciens pūlim. Jaunais Laikmets iestāsies ļoti strauji, pēkšņi. Pēkšņi pat debesjums mainīsies. Ir teikts, ka tuvu mums debesīs parādīsies Pasaules Mātes zvaigzne – planēta. Visi astronomi, mutes pavēruši, brīnīsies. Zinātnieki pārvērtēs visus savus uzskatus. Tas būs tāds trieciens pa smadzenēm un sirdīm, ka izturēs tikai tie, kas ir spējīgi, kas ir nopelnījuši tiesības dzīvot Jaunajā Laikmetā. Kas ne, tie aizies – laimīgu viņiem skuju taku!

DDD: Paldies!

Intervēja Liene Apine

POLICIJA AIZTUR LATVIETI PAR TAISNĪBAS PAUŠANU

3. decembrī Rīgā pie Rātsnama vienlaikus notika divi piketi – vieni piketētāji pieprasīja Nila Ušakova atkāpšanos, bet otri atbalstīja naturalizētā okupanta graužošo darbību Rīgas domē.

Lai protestētu pret Nilu Ušakovu, pasākumā piedalījās arī rīdzinieks Kārlis Lāriņš, kurš, kā stāstīja TV3 raidījumā “Nekā personīgi”, drīz tika vardarbīgi ievilkts pašvaldības policijas automašīnā un aizvests uz iecirkni. Aizturēšanas iemesls: diviem policistiem – E. Bukšam un K. Meržvinskim – nav paticis Kārļa Lāriņa plakāts. Brutālās izturēšanās un fiziskas vardarbības dēļ Lāriņa kungam kļuva slikti ar sirdi, bet policisti nesteidzās pat izsaukt ātro palīdzību.

Pēc notikušā skandalozā incidenta Kārlis Lāriņš nosū-

tīja iesniegumu Rīgas Pašvaldības policijas priekšniekam Jurim Lūkasam ar prasību uzsākt dienesta pārbaudi. Pēdējās ziņas liecina, ka pārbaude ir sākta, bet to, kāds būs tās rezultāts, mēs redzēsim vēlāk.

Laikraksta “DDD” redakcija uzskata par absolūti ne-normālu faktu, ka policija Latvijā aiztur latvieti par to, ka viņš protestē pret okupantu uzdarbošanos valsts galvaspilsētā. Turklāt, pēc ārējām personvārdu pazīmēm spriežot, policisti, kas aizturēja sirmo vīru, paši ir latvieši... Cik gan niecīgiem un bezmugurkaulainiem ir jābūt latviešu izcelsmes “pogaņiem”, kas ar dumju centību vērsas pret savu tautieti, kurš cīnās par taisnību!

Publicējam Kārļa Lāriņa iesniegumu.

“Rīgas izzadzējus uz Getliņiem!”

**Kārļa Lāriņa iesniegums
Rīgas Pašvaldības Policijas priekšniekam
Jurim Lūkasam**

Zināšanai: RD Nacionālās Apvienības Frakcijas vadītājam, deputātei Baibai Brokai RD Vienotības Frakcijas vadītājam, deputātei Sarmītei Elertei

RD Drošības, kārtības un korupcijas novēršanas komitejas vadītājam, deputātam Dainim Turlajam

Rīgā,
2013. gada 4. decembrī

3. decembrī no plkst. 13:00 piedalījās saskaņotā piketā “par Rīgas mēra Ušakova demisijas pieprasīšanu” Rātslaukumā 1. Biju ieradies ar savu plakātu, kur vienā pusē bija rakstīts teksts “RĪGAS IZZADZĒJUS UZ GETLIŅIEM”, otrā pusē lieliem, sarkaniem burtiem uzraksts “NO” (“NE” – no angļu valodas), zem kura attēloti daļēji neredzami padomju un fašistu simboli. Esmu informēts, ka likums aizliedz izmantot okupācijas režīmu simbolu to slavinošos nolūkos. Šajā gadījumā šis bija kategorisks šo simbolu nolie-gums.

Piketa laikā pie manis pienāca municipālās policijas darbinieki – **Edgars Bukšs** (Nr.1435) un **Kaspars Meržvinskis** (Nr.1312) – un lika nolaist plakātu. Es atteicos. Tad, minot to, ka šāds plakāts ir pretlikumīgs, viņi to lūdza atkārtoti nolaist un prasīja manus personas datus. Es piekritu plakātu nolaist un vēlējos doties projām, bet saņēmu atteikumu: “Jūs neiesiet prom.” Uz manu jautājumu, pēc kāda likuma panta plakāts ir pretlikumīgs un es esmu aizturēts, abi policijas darbinieki nespēja atbildēt, tikai turpināja savu: “Plakāts ir nelikumīgs, un jūs projām neiesiet.”

Tajā pašā laikā blakus, pie Domes ieejas līdz pat Rolanda piemineklim, cilvēku pūlis (otrais pikets – Ušakova atbalstam) trokšņoja, blāujot dažādus saukļus, un izmantoja neatļautus trokšņu aparātus. Nevienas policijas darbinieks, ieskaitot abus iepriekš minētos (Bukšs un Meržvinskis), pat neiedrošinājās iejaukties pūļa pretlikumīgajās provocatīvajās darbībās.

Pie mums pienāca vairāki piketa dalībnieki un sāka uzdot jautājumus, uz kāda pamata es tieku aiz-

turēts. Izņemot – “Ar šādu plakātu nedrīkst piedalīties publiskajos pasākumos” –, neko citu abi MP (Municipālā jeb Pašvaldības policija – *red.piez.*) darbinieki nespēja paskaidrot. Klāt pienāca pilsonis Jānis Mārtiņš Skuja kopā ar atbildīgo par kārtību Rātslaukumā MP darbinieku Ozoliņu. Par J.M.Skujas skaidrojumu Ozoliņam, ka plakāts noliedz, nevis slavina okupācijas režīma simbolus, Ozoliņš piekrita un pat vienu brīdi uzrunāja padoto policistu Meržvinski, bet nesaņemis nekādu atbildi vai reakciju no viņa puses, ātri aizmu-ka no notikuma vietas.

Kad klāt pienākušie piketētāji manu plakātu paņēma un katrs, nododot to roku rokā, apskatīja un skaidroja policistiem, ka tāds plakāts nav aizliegts, tad ar fizisku spēku policijas darbinieks attālakajam piketētājam izrāva to no rokām. Uzreiz, pēc mirkļa sagrābjot mani aiz rokām, pašvaldības policisti Edgars Bukšs pie kreisās, bet Kaspars Meržvinskis pie labās, bez vajadzības (es mierīgi stāvēju un vēroju notiekošo) izlauza man rokas (kreiso roku, iesitot pa krūtīm, tieši vietā, kur man iešūts sirds stimulators) un skriešus aizvilka mani uz auto. Tā kā mans veselības stāvoklis neļauj skriet, mani vilka pa zemi.

Aizvelkot mani līdz municipālās policijas trafaretajam transportam, tiku iegrūsts tajā. Klāt jau bija sanākuši par šādu vardarbīgu rīcību sašutuši iedzīvotāji un žurnālisti. Viss notiekošais ir nofilmēts. Iedzīvotāji vēlējās noskaidrot, kāda pamatojuma dēļ tieku aizturēts. Policijas darbinieki neatbildēja, mēģināja aiztaisīt durvis un uzsākt braukšanu. Klāt pienāca pilsonis J.M.Skuja kopā ar Rīgas domes deputātu Daini Loci. Uz J.M.Skujas aicinājumu sazināties ar policijas vadību, kura atradās turpat Rātslaukumā, un pieaicināt

apstākļu noskaidrošanai, J.M.Skuja tika bez komentāriem pastumts malā. Uz deputāta Daini Loci aicinājumu, uzrādot savu deputāta identifikācijas karti, sniegt paskaidrojumu, viņš tika brutāli pagrūsts, durvis aizcirstas, un transports uzsāka kustību.

Redzot šo visu vardarbību un visatļautību no policijas puses, atrodoties policijas transportā kā aizturētajam, man radās sirdsdarbības traucējumi un palika slikti. Tas viss bija ļoti traumējoši manai veselībai un draudēja ar sirds apstāšanos, jo, kā jau minēju, pirms tam saņēmu sitienu pa sirds darbību regulējošo stimulatoru.

Tiku nogādāts Municipālās policijas Centra pārvaldē Hanzas ielā Nr.7, kurā tiku aizturēts 90 minūtes. Kārtējo reizi man netika sniegti nekādi paskaidrojumi, netiku iepazīstināts ar to, pēc kuriem likuma pantiem esmu aizturēts. Uz visiem lūgumiem un jautājumiem man tika atbildēts: “Neko nezinu, nav mana darišana, utt.”

Ar sirdi joprojām bija ļoti slikti, un tādēļ gribēju zvānīt ātrajai palīdzībai, bet policijas darbinieki man lika atslēgt mobilo telefonu un nelāva nevienam zvānīt – ne ātrajai palīdzībai, ne savam advokātam, ne savam mazdēlam, kurš, nežinā pārbijies un uztraucies, kāpēc vecaistēvs ir sists un aizvests prom, bija spiests palikt piketa vietā ar savu manu divriteni.

Tikai pēc daudzkārtējiem lūgumiem policijas darbinieks, redzot, ka situācija ar manu veselību ir kritiska, izsauca ātro palīdzību. Kad ieradās ātrās palīdzības brigāde, viņi vēlējās pārbaudīt mani ar kardiogrāfu, bet policisti nelāva man atgulties, lai veiktu pārbaudi, tāpēc tā tika veikta sēdus stāvoklī.

Tikai pēc ārsta prasības ļaut mani vest uz slimnīcu policisti K. Meržvinskis un E. Bukšs sastādīja divus pilnīgi atšķirīgus AP protokolus.

Pulksten 15:11 ar ātro palīdzību tiku nogādāts Stradiņa slimnīcā, kurā tiku paturēts līdz plkst.18:20, jo municipālās policijas darbinieku K. Meržvinska un E. Bukša vardarbīgās rīcības rezultātā man tika konstatēti nopietni četrreiz operētās sirds darbības traucējumi.

Par savu morālo un emocionālo stāvokli lieki piebilst.

Vēl šodien man ir grūti izteikt savu emocionālo pazemojumu un fiziskās sāpes sirds rajonā, saņemot šādu vardarbīgu un psiholoģisku uzbrukumu no Pašvaldības policijas policistu puses. Policijas, kuras izveidē pats kādreiz piedalījies, un, tāpat kā būdams Zemessardzē jau 23. gadu, es zinu, pēc kādiem motīviem un godprātības kritērijiem tā tika radīta – būt sabiedrības sargam, atbalstam un palīgam, vispirms izskaidrot un galējas nepieciešamības rezultātā aizturēt un ne jau ar padomju laika metodēm.

Viss augstāk minētais liecina par Rīgas pašvaldības policijas pilnīgu nekompetenci un savu pienākumu nepārzināšanu, nerunājot par esošo likumu nezināšanu ne pasākuma norises vietā, ne policijas iecirknī. Jop-

rojām uzskatu, ka augstāk minētie policijas darbinieki ir pārkāpuši visas savas pilnvaras, ignorējot manu vecumu un veselības stāvokli, nesamērīgi pielietojot fizisku spēku un ļaunprātīgi provocējot konfliktu piketa vietā.

Aicinu Jūs veikt dienesta izmeklēšanu un saukt pie

atbildības vainīgos. Gadījumā, ja rīcība no Jūsu puses nesekos, izmantojot likumā esošās tiesības, foto, video, vairāku liecinieku liecības, izrakstus no slimnīcas, apsveru iespēju vērsties tiesā.

Ar cieņu,
Kārlis Lāriņš

3. DECEMBRIS. RĀTSLAUKUMS. SECINĀJUMI jeb

VAI TAUTĪBAI IR NOZĪME?

Normunds Melderis

MĒS NEESAM VIENĀDĪ!

3. decembrī Rīgas centrā, Rātslaukumā, notika kārtējais politiskais paraugdemonstrējums, kas parādīja, cik liela ir starpības izpratne par demokrātiju, pilsonisko apziņu, sabiedrisko toleranci, kā arī cilvēktiesību – pulcēšanās brīvību – latviešu un krievu tautības cilvēku līmeni. Zinu, daudzi teiks, kāpēc jūs atkal šķirojat cil-

vēkus pēc tautībām? Tas ir stulbi, neinteligenti, slikti, primitīvi, utt. Es tam īsti nepiekritīšu.

Paskatīsimies plašāk – kaut vai Mātē Dabā. Vai jūs visus dzīvniekus uzskatāt par vienādi nešķirojamiem? Kāpēc vispār dzīvnieki tiek šķiroti klasēs, sugās? Vai zilonis neatšķiras no suņa? Kāpēc augu valstī augi tiek šķiroti ģintīs, sugās? Vai jūs nešķirojat ozolu no papardes? Acīmredzot visām šīm dabas parādībām (florai un faunai) tomēr ir

nācijām. Katrai ir sava īpatnība, atšķirība, pareizāk sakot, tādū ir ļoti daudz. Savdabība izpaužas kultūrā, politikā, sportā utt. Esmu ievērojis, ka parasti sabiedrībā cilvēki, kas pārmet cilvēku šķirošanu, ir tie, kas šo jautājumu gandrīz nemaz nav analizējuši nopietnāk. Otrs faktors ir morālā izpratne, kas vispārēji valda sabiedrībā, ka cilvēkus šķirot pēc tautībām esot slikti, amoraļi utt. Treškārt, ļoti bieži šī nostādne par šķirošanu tiek izprasta ļoti primitīvi,

“Apgalvojums, ka visas tautas ir vienādas, skan tikpat vieglprātīgi un nepareizi kā tas, ka visi dzīvnieki vai visi augi ir vienādi.”

savas atšķirības pazīmes, kas to identificē un atšķir no citām. Teorētiski var arī nešķirot, neklasificēt. Bet vai tā būtu labāk un pareizi? Domāju, nē. Kaut vai raugoties no zinātniskās izpratnes viedokļa.

Līdzīgi ir ar tautām un

kā klišejska dogma, piemēram, vai nu citas tautības cilvēka piekaušana, apsaukšana tautības dēļ, vai kaut kāda veida diskriminācija, piemēram, kādu tiesību liegšana.

Turpinājums 4. lpp.

KOLEKTĪVĀ ATBILDĪBA

Vilnis Eisters

1991. gada 25. decembrī plkst. 19:38 krievi Kremli nolaida PSRS karogu un pacēla Krievijas karogu – PSRS oficiāli beidza pastāvēt. 1991. gada 31. decembrī ANO akceptēja Krievijas lūgumu atzīt Krievijas Federāciju par PSRS tiesību un SAISTĪBU MANTINIECI. Vai Krievija ir atbildīga par PSRS noziegumiem Baltijā? Lieta ir komplicēta – gan no starptautisko tiesību, gan morāles, gan psiholoģijas viedokļa. Tomēr daudzas nianšes var konstatēt vienkārši.

Vispirms jau nav iespējams par nebijušu padarīt to, ka Krievijā notika Februāra buržuāziski demokrātiskā revolūcija, ka marksistu-cionistu valsts apvērsums 1917. gadā notika Krievijā (kaut arī tā patiešām bija ļoti atšķirīga no tagadējās Krievijas).

“Cilvēku slepkavošana, valsts okupācija, kolonizācija, valodas un kultūras ignorēšana un iznīcināšana – tas viss ir okupantu grupējuma noziedzīgās darbības rezultāts.”

Tāpat nenoliedzams ir fakts, ka mūsdienu Krievija daudzkārt (ne vienmēr, bet tad, kad tas ir izdevīgi, piemēram, jautājumus par uzvaru Otrajā pasaules karā un par citiem PSRS sasniegumiem) sevi uzskata par PSRS tiesisko mantinieci. Tādējādi tautām, kuras PSRS bija okupējusi un nīcinājusi, piemēram, Baltijas tautām, psiholoģiski šī valsts tik ļoti saistās ar mūsdienu Krieviju, ka šāda uztvere kļūst par politisku faktoru. Tas kļūst vēl saprotamāk, zinot, ka Padomju Savienība bija krieviska, jo tur valdīja lielkrievi vai tādi citu tautību pārstāvji, kuri tikpat lielā mērā bija lielkrievu šovinisti kā pašī valdošie krievi. Okupētajās valstīs vadošajos amatos dominēja lielkrievi un marksistu-cionistu mākslīgais “cilvēkveidojums” ar izkastrēto nacionālo kodu. Visā PSRS teritorijā galvenā vieta bija ierādīta krievu valodai un kultūrai, kas izspieda un turpina izspiest okupēto valstu valodu un kultūru. Šādi izveidojās grupējums – krievvalodīgie.

Absurdi šodien ir vāvulot par nacionālo, etnisko līdzāspastāvēšanu un nai-

da kurināšanu. Pastāv pamattautas, kuras veidoja Baltijas valstis, lai varētu sevi attīstīt un tautai nodrošināt nākotni, un nozieguma rezultātā ieklidušais grupējums – krievvalodīgie okupanti! Grupējums, kurš, apelējot pie “demokrātiskām vērtībām un cilvēktiesībām”, pieprasa sev atdot noziedzīgi gūtās privilēģijas. Pieprasa ekskluzivitāti – izņēmuma stāvokli. Paradokss!

Krievija pieprasa krievvalodīgajam okupantu grupējumam Latvijas pilsonību. Vai jūs varat iedomāties, ka ASV kā uzvarētāja pieprasītu visām “atbrīvotajām” valstīm pilsonību saviem karavīriem, vai Vācija pieprasītu ekskluzīvas tiesības uz pilsonību citai valstij, kuru vācieši ir bijuši okupējuši? Kāpēc vāciešiem nav tādas “tiesības”?

“IMPĒRISKAIS SINDROMS” – OKUPANTU RELIGĪJA

Mūsdienās krievvalodīgais grupējums neesot vainīgs par savu tēvu pastrādātajiem noziegumiem. Tomēr, noliedzot patiesību, viņi zināmā mērā paši uzliek sev atbildību par okupācijas režīma noziegumiem. Koķetējot ar lat-

viešu vēlētajiem, no SC izskan pat: “Okupācija bija; okupantu nav!” Tas nevar tikt tulkots citādi kā vienietiš apliecinājums, ka grupējums uzskata: pastāv gan *SAIKNE*, gan *ATBILDĪBA*. Tādu faktu atzīšana, par kuriem cilvēks nejutās atbildīgs, taču nevajadzētu sagādāt neērtības okupantu grupējumam? Okupanti-iekarotāji? Krievi nekad!...

Krieviskajai armijai bija ne vien jāaizstāv sava teritorija pret agresoru Hitleru, bet arī “jāatbrīvo” citas tautas. Un tad nu izskan “maniakāli mazohiska” gaudošana par “atbrīvoto” tautu nepateicību. Izveidojusies tāda kā “grupējuma reliģija”, kuras galvenais rituāls ir pulcēšanās pie Pārdaugavas MONSTRA.

1944. gadā, triecot sava bijušā partnera Hitlera karaspēku uz rietumiem, Krievijas armija neatbrīvoja nevienu tautu. Patiesība ir gauži vienkārša – PSRS jeb Krievija ar stiprākā tiesībām gribēja pārveidot Baltiju un visu Eiropu pēc saviem ieskatiem, tātad iekarot, nevis atbrīvot!

Turpinājums 7. lpp.

3. DECEMBRIS. RĀTSLAUKUMS. SECINĀJUMI jeb VAI TAUTĪBAI IR NOZĪME?

Turpinājums no 3. lpp.

Jāatzīst, ka Latvijas gadījumā no latviešu puses pārmētumi latviešiem bieži ir bez jebkāda pamata. Starp citu, krieviski runājošajā pusē šādi pārmētumi “savējiem” tikpat kā vispār nav dzirdami.

Var jau ignorēt reālo ainu un uzskatīt, ka tautībai nav nekādas nozīmes. Tomēr, nopietni vērojot un izvērtējot notikumus Latvijā kaut vai pēdējā gadsimta laikā, apgalvot, ka tautībai nav nozīmes, būtībā nozīmētu melot. Apgalvojums, ka visas tautas ir vienādas, skan tikpat vieglprātīgi un nepareizi kā tas, ka visi dzīvnieki vai visi augi ir vienādi. Vienkārši sakot, tā nav taisnība.

Ari, ja paraugāmies Latvijas politiskajā realitātē, tautībai ir nozīme. Novērtējiet cilvēku ģeogrāfiski nacionālo sadalījumu un vēlēšanu rezultātus Latvijā! Vai nav kopsakarību? Ir. Un ļoti būtiskas! Šo tēmu tālāk īpaši neattīstīšu, bet parādīšu, kā tas viss izskatās dzīvē konkrētā gadījumā.

TIEK PĀRKĀPTAS LATVIEŠU CILVĒKTIESĪBAS

3. decembrī rīkot piketu, lai pieprasītu Rīgas mēra N. Ušakova atkāpšanos no amata, bija pieteikusi latviskā biedrība “Demokrātiskie patrioti” ar J. Skuju priekšgalā. Piketa noteiktais laiks – no plkst. 13.00 līdz 14.00. Pēc tam sekoja jau krieviski runājošo atbilde jeb Ušakova atbalstītāju pieteikts pikets tajā pašā vietā, tas ir, Rātslaukumā, no plkst. 12.30 līdz 14.30.

Pirmkārt, ir jāatzīmē, ka jau iepriekš, redzot šo Rīgas domes akceptēto kārtību, bija skaidrs, ka faktiski otrais pikets ir pieteikts nevis kā atbalsts Rīgas mēram, bet gan kā traucējošs pasākums Ušakova pretiniekiem. Varēja pilnīgi droši prognozēt – kad būs jāsākas latviskajam piketam pret Ušakovu, krieviski runājošie piketētāji (zinu, ka diemžēl viņu vidū bija arī daži latvieši) nekur malā nepaies un būtībā atspiedīs Ušakova pretiniekus uz Rātslaukuma tālāko stūri. Uzskatu, ka krieviskā piketa pieļaušana, lai atbalstītu Ušakovu, tajā pašā laikā un vietā, kur tika pieteikts protesta pasākums, būtībā ir pretrunā ar pulcēšanās tiesībām un ir šo cilvēktiesību rupjš pārkāpums.

Kas notiktu, ja uz krievisko piketu Ušakova atbalstam būtu ieradusies 10 000 dalībnieku? Kur tad savu piketu būtu spiesti rīkot otras – latviskās puses – piketētāji? Droši vien kaut kur ļoti tālu no Rātsnama! Un tad piketam vairs nebūtu gandrīz nekādas jēgas. Faktiski

Rīgas dome būtiski ierobežoja cilvēktiesības, lai gan Latvijas valstij, kas ir ratificējusi Vispārējās cilvēktiesību hartas dokumentus, Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvenciju un pieņēmusi LR Satversmes cilvēktiesību nodaļu, ir obligāts pienākums nodrošināt cilvēkiem to izpildes iespējamību. Bet gadījumā, ja tiek likti šķēršļi cilvēktiesību izmantošanai, tad valstij (tas nozīmē arī pašvaldībai) tie obligāti ir jānovērš.

Bet, kā tas notika 3. decembrī pie Rātslaukuma,

jūs visi redzējāt. Būtībā Rīgas domes augstākās amatpersonas papīrgājās par cilvēkiem, par latviešiem, par cilvēktiesībām kā tādām. Turklāt ne jau pirmo reizi. Aterēsimies līdzīgu un regulārus notikumus katru gadu 16. martā pie Brīvības pieminekļa. Tur šogad arī notika pavisam dīvainas lietas – kārtības sargi parīpējās, lai gājiena traucēšana tiktu realizēta, bet, kad gājiena dalībnieki centās novērst traucētāju izdarības, policisti centās novērst pārkāpuma novēršanu... Piedodiet par vārdu kalambūru, bet tas ir diezgan precīzs.

Lieki piebilst, ka cilvēki, kuriem 16. martā tika traucēta cilvēktiesību likumīga izmantošana, pārsvarā bija latvieši, bet tie, kas traucēja un pārkāpa likumu, bija krieviski runājošie. Kuru gan tas vēl pārsteidz Latvijā? Nevienu. Pie tā ir pierasts. Gandrīz kā PSRS laikos. Jūtāt paralēles? Un, vai jūs vēl joprojām uzskatāt, ka cilvēku šķirošana pēc tautības ir slikta? Bet kāpēc atšķiras šo cilvēku rīcības un morāles atkarībā no tautības? Vai jūs man nepateiktu to? Vai izlikties, ka to nemanām? Un kurš no tā būs ieguvējs?

VIENI IR VIENLĪDZĪGĀKI PAR CITIEM...

Vispārējā cilvēktiesību deklarācijas 20. pants noteic, ka *katram ir tiesības uz miermīlīgu sapulci un asociāciju brīvību*. Šī panta izpratnē tas nozīmē arī piketu brīvību. Tā ir viena no Cilvēktiesību deklarācijas pamatbrīvībām. 3.decembra gadīju-

mā ir acīmredzams, ka latviskā piketa dalībniekiem šīs tiesības izmantošana tika traucēta, apgrūtināta. Savukārt krieviski runājošajiem piketētājiem tāda tika atļauta pilnā apmērā. Tādējādi ir manāms arī diskriminācijas nepieļaušanas pārkāpums. Proti, ar Rīgas domes svētību absolūti nepamatoti vieniem

pakļaut nekādiem ierobežojumiem, izņemot tos, kas noteikti ar likumu un ir nepieciešami demokrātiskā sabiedrībā, lai aizstāvētu valsts vai sabiedrības drošības intereses, nepieļautu nekārtības vai noziegumus, aizsargātu veselību vai tikumību vai citu cilvēki tiesības

“Ja latviskais pikets bija tiešām sabiedriskās, politiskās, demokrātijas, pilsoniskās aktivitātes izpausmes veids, tad krieviskais bija acīmredzams padomju laika un stila – maija vai oktobra svētku – demonstrāciju kopija.”

tiek piešķirtas lielākas tiesības nekā citiem. Tātad te ir manāms arī Vispārējās cilvēktiesību deklarācijas 7.panta, kas noteic, *ka visi cilvēki ir vienlīdzīgi likuma priekšā, un viņiem ir tiesības, bez jebkādam atšķirībām, uz vienādu likuma aizsardzību pret jebkādu diskrimināciju*, pārkāpums. Starp citu, šis pants aizliedz arī kūdišanu uz šādu diskrimināciju.

Arī Eiropas cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 11. pants noteic, *ka jebkuram cilvēkam ir tiesības uz miermīlīgu pulcēšanās un biedrošanās brīvību*. Kā redzam, arī tas būtībā tika pārkāpts 3. decembrī – ierobežojumi vai brīvība tika noteikta atkarībā no cilvēku politiskajiem uzskatiem, no tautības. Panta turpinājumā ir minēts izņēmums, ka *šo tiesību izmantošanu nedrīkst*

un brīvības. Domājams, kas šajā gadījumā latviskā piketa dalībnieki neko tādu, kas minēts kā iespējams likumīgs pamats viņu tiesību ierobežojumiem, nedarīja. Tātad šī atruna uz viņiem neattiecas. Tomēr praksē notika citādi. Turklāt varēja nojaust, ka Ušakova rādītā “V” uzvaras zīme būtībā nozīmēja demonstratīvu pārkāpuma izrādīšanu pār latviešiem, pār vienlīdzību likuma priekšā, pār cilvēktiesībām. Bērnišķīgi un pretīgi.

Galū galā arī LR pamatdokumentā – Satversmes 103.pantā – ir noteikts, ka *valsts aizsargā iepriekš pieteiktu miermīlīgu sapulci un gājienu, kā arī piketu brīvību*. Atkal ir jāatzīmē, ka būtībā šīs likumīgās tiesības latviskajam piketam nepamatoti tika ierobežotas. Tātad tika pārkāpta Satversme.

Turpinājums 8. lpp.

IZPRATNE, GRIBA, DARBĪBA!

Saruna ar pensionētu ārstu, bijušo Paula Stradiņa slimnīcas Neiroķirurgiskās nodaļas vadītāju Artūru Grīslīti

Turpinājums no iepriekšējā numura

VARNEŠU AICINĀJUMI UZ PATOLOĢISKU TOLERANCI

DDD: Kādēļ, jūsuprāt, tieši šobrīd ir radusies doma, ka nepieciešama Satversmes preambula?

Artūrs Grīslītis: Domāju, preambulas radīšanas mērķis ir jāmeklē ārpus mūsu varnešu redzesloka. Nevaram nepamānīt, ka Eiropas Savienības politika ir vērsta uz nacionālo valstu un ideju iznīcināšanu. Principā runa ir par jaunas savienības jeb federālas valsts veidošanu – līdzīgi, kā tas bija PSRS laikos un tagad ir Krievijā. Tas nozīmē, ka valstis zaudē neatkarību. Manuprāt, Levita izstrādātā Satversmes preambula ir vērsta uz to, lai vieglāk un vienkāršāk varētu pamatot un juridiski atspēkot Latvijā ieplānotās pārmaiņas.

DDD: Tātad, jūsuprāt, šāds preambulas variants varētu atvieglot Latvijas kā nacionālas, neatkarīgas valsts iznīcināšanu? Tomēr, izlasot piedāvāto preambulas tekstu, šāds iespaids uzreiz nerodas.

A.G.: Uzsveru vēlreiz – es neesmu pārliecināts, kāda preambula būs gala variantā. Ja jau tagad konferencē par preambulu neļauj izteikties tiem latviešiem, kas ir pastāvošā režīma oponenti, tad varam sagaidīt visādas nepatīkamas pārsteigumus.

DDD: Saeimas priekšsēdētāja Solvita Āboltiņa 18. novembra uzrunā Saeimā sacīja: “Tas, ka latviešu tauta, realizējot savas pašnoteikšanās tiesības, izveidojusi savu valsti, ir neapstrīdami – tieši tādēļ Latvijas valsts nav un nekad nebūs iedomājama bez latviešu valodas un bez latviešu kultūras. Taču tas nepadara latviešus par kādu privilēģētu kārtu šajā valstī. Gluži pretēji, tas uzliek milzīgu atbildību – arī par tām mazākumtautībām, kuras izsenis dzīvo Latvijā un kopīgi ar latviešiem veido Latvijas tautu. Tikai tad, kad dažādu tautību cilvēki Latvijā jutīsies labklājīgi un droši, valstsniecības misija būs izpildīta.”

Būtībā Saeimas priekšsēdētāja pateica, ka latviešu tautas pienākums visupirms ir rūpēties par to, lai **citi**, nevis paši latvieši, šeit justos labi. Vai tas nav neļģiski?

A.G.: Mani nepārsteidz viņas teiktais. Šī doma jau izskan arī no mūsu akadēmika Stradiņa kunga, no melnsvārcā Jura Rubeņa un vēl, un vēl un vēl no visādiem “ekspertiem”. Pirmais pretīgais dokuments, kas aizsāka šo aplamo runu un uzskatu gūzmu, bija Rubeņa sacerētais “izlīguma manifests”, kurā latvieši ir aicināti uz pilnīgi

patoloģisku toleranci – piedot, izdabāt, radīt apstākļus, lai okupantiem te būtu komforts. Mani pārņēma pretīgums, lasot Rubeņa sacerēto manifestu!

DDD: Bet to ir parakstījuši daudzi tā saucamās intelligences pārstāvi!

A.G.: Jā, tā saucamā intelligence... Atgriežoties vēl pie Āboltiņas runas, mans ieteikums būtu – labāk viņu neklausīties!

APZIŅAS MANIPULĀCIJAS LĪKLOČI

Artūrs Grīslītis: Apspriežot preambulu, *liekais latvietis* akadēmiķis Stradiņš prāto, ka nebūtu mērķtiecīgi saukt latviešu nāciju par valsts nāciju, jo tas, lūk, esot lielmanīgi, bravurīgi, tas varot apvainot citas tautas un nekādi nepiedienot latviešiem. Viņa ierosinājums ir latviešus saukt par pamatnāciju vai par titulnāciju, vai vēl interesantāk – par valsti strukturējošo tautu. Ko jūs par tādu domu varat teikt?

DDD: Absurds kalam-būrs. Latvieši ir valsts nācija, jo ir nācija, kas izveidojusi valsti.

A.G.: Un tieši tāpēc tā ir valsts nācija, nevis kaut kāda strukturējošā...

DDD: Nemeklējot zemūdens akmeņus, var šķīst, ka pašreizējais Satversmes preambulas variants ir nacionāls. Katrā ziņā okupantu prese par to ārdījās. Vai varētu būt, ka pie varas esošo mērķis, sajūtot latviešu nacionālās pašapziņas pamošanos, ir, tēlaini izsakoties, atkal ievirzīt visus taisnīgos procesus purvā, mēģinot pārņemt vadību šajā atmošanās notikā Atmodas laikā.

A.G.: Tas jau visu laiku notiek! Tāpēc taču visas tā sauktās latviešu biedrības tiek dublētas – “Daugavas Vanagi”, Latviešu biedrības un kas tik vēl ne. Viņi grib kontroli pār jebkuru kustību.

DDD: Bet kā vienkāršam latvietim atšķirt, kurš ir tas īstais patriots, bet kurš – balamute, demagog, kam patiesie mērķi nemaz nav Latvijas atjaunošana? Kā to atšķirt?

A.G.: Jautājums ir visai sarežģīts. Jāņem vērā, ka latviešu tauta jau septiņdesmit gadus tiek zombēta. Ja apziņa ir deformēta, un katru dienu no masu ziņas līdzekļiem nāk melīga informācija, tad izmaiņas apziņā iesakņojas tik dziļi, ka ir grūti šo domāšanu nostādīt patiesā gultnē.

Cilvēkus (un arī latvietis ir cilvēks) ir grūti pārorientēt no visām šīm varas teorijām, psiholoģiskās ietekmes un skaidrojumiem uzsākt ko citu, kas prasa lielāku vai mazāku piepūli – koncentrēšanos, enerģijas pielikšanu, interesešanos, lasīšanu utt.

Pastāvošais režīms dara visu, lai tautu sašķeltu pēc iespējas sīkākās drumstālās un neļautu latviešiem sanākt kopā, vienoties, saliedēties. Visu laiku tiek runāts tikai par saliedēšanos ar okupantiem.

DDD: Vai piekriat, ka būtiskākā pazīme, kā noteikt organizāciju, cilvēku patiesos mērķus, ir viņu attieksme pret deokupāciju un dekolonizāciju?

A.G.: Tā ir būtiska pazīme, kas runā pati par sevi – bez deokupācijas, dekolonizācijas nav iespējams nodrošināt latviešu tautas kultūras un identitātes saglabāšanu laiku laikos jeb cauri gadsimtiem.

DDD: Ja cilvēki baidās pateikt, ka ir jāveic deokupācija un dekolonizācija, tad visai grūti ir ticēt, ka viņi preambulas pamatā ieliks tādu kodu, lai latvieši saprastu, ka ir jālikvidē okupācijas sekas. Vai jūs no preambulā ierakstītā varat to saprast?

A.G.: Nekā tur nevar saprast. Daudz kas tur ir, bet nav tā, kam tur būtu jābūt, kas ir nepieciešams. Kad tiks likvidētas okupācijas sekas un atjaunota Latvijas valsts, tad arī veiksīm kādus labojumus Satversmē, ja tas būs nepieciešams. Tad varētu rakstīt, ka latviešu tauta pēc 1918. gada 18. novembra Republikas atjaunošanas, ņemot vērā notikušās ekonomiskās un ģeopolitiskās izmaiņas Eiropā, pieņem šādu uzlabotu Satversmes preambulu.

Piedāvātajā preambulas tekstā nav pat pieminēts okupācijas fakts!

BAZNĪCA – TĀ IR VARA, NEVIS KRISTUS MĀCĪBA

DDD: Daži preambulas oponenti uzskata, ka tekstā nav nepieciešama atsaauce uz kristietību, jo tā neatspoguļo latvisko dzīvesziņu.

Artūrs Grīslītis: Jautājums par kristietību ir ļoti nopietns, un tam būtu jāvelta plašāka diskusija. Ja gribam par šiem jautājumiem runāt patiesi, tad ir jāiet pret ļoti plaši pieņemtajiem uzskatiem par kristietību kā tādu.

Atkal man būtu jāpieņem akadēmiķis Stradiņa kungs, kurš uzskata, ka jautājumi par kristietību ir jāietver preambulā, jo no kristietības nākot visas ētikas normas. Viņš gan nepaskaidro, kuras un kādas ir šīs ētikas normas.

Daudzi izliekas neredzam, ko baznīca – konkrēti, Romas katoļu baznīca, kuras algotņi tika sūtīti uz pagānu zemēm, arī uz Latviju – ir darījuši Eiropā. Kādēļ nerunā par to, ka tika savākti un baznīcas apmaksāti kara kalpi, kuri, dēvējot sevi par kristiešiem, patiesībā kā iekarotāji devās uz Ameriku un Austrāliju. Par

“Diemžēl maz ir to, kuri domā. Tomēr lai kā mierinājums ir apziņa, ka nevienai idejai sākumā nav masveidīga piekrišana. Cik ilgi Saule ap Zemi griežās, līdz pierādīja, ka notiek otrādi?!...”

baznīcu karoja salašņas, kuriem tika piesolītas zemes, vergi, manta utt. Tie tad arī nodarbojās ar dedzināšanu, slepkavošanu. Ir materiāli, kas liecina, ka tautu pakļaušanas periodā, apmēram, septiņi miljoni latviešu ir gājuši bojā.

DDD: Nesaka jau arī to, ka tā saucamā kristietība, kuru ir izveidojusi baznīca, ir ļoti tālu no īstās Kristus Mācības.

A.G.: Ir jāsaprot, ka baznīca – tā ir vara. Ko tad stāsta baznīca un tās aizstāvji, kuri proklamē šos svarīgos kristietības principus? Par kādu morāli var runāt baznīca, kas pārdod grēku atlaides, dedzina cilvēkus, jo viņi nepakļaujas baznīcas varas dogmām?

DDD: Toties pietiek reizi nedēļā aiziet uz baznīcu, krist ceļos, mest krustus, izsūdzēt grēkus, lai nākamajā nedēļā atkal varētu sagrēkot... Baznīca ir pakļāvusi cilvēku prātus, atņemot zināšanas par Kosmiskajiem Likumiem un Kristus Mācības jēgu.

A.G.: Tā vispār ir liegusi Patiesības jēgu. Un mums tagad grib iestāstīt, ka šīs “vērtības” ir jāliek pamatā latviešu valstij.

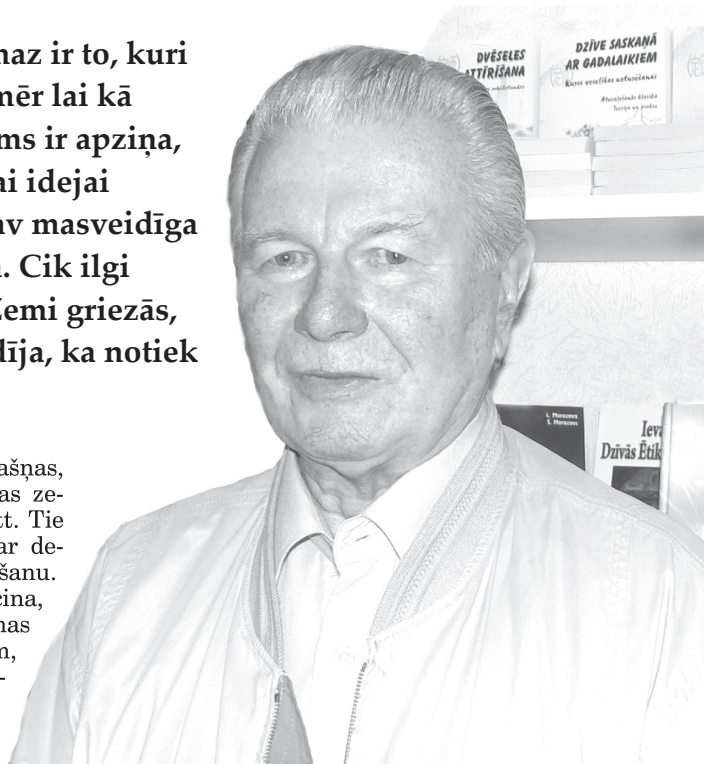
DEOKUPĀCIJA, DEKOLONIZĀCIJA, DEBOĻŠEVIZĀCIJA = DIEVS, DABA DARBS = DDD

Iznāk, ka “DDD” ir ne tikai avīzes nosaukums, bet arī latviskā dzīvesziņa, pie kuras mums ir jāatgriežas, jo esam no tās aizgājuši, lai izkalpotos dažādām sātanistu (globalizētāju) varām, kuru mērķis ir likvidēt nacionālās valstis un tautu pastāvēšanu pēc to tikumības un vispārējā Likuma.

700 gadu esam bijuši dzimtcilvēku, kalpu un vagaru tauta. Šīs simtgades tautas dvēselē ir atstājušas nevis brīvu, bet kalpa garu. No šī “mantojuma” ir grūti izrauties, ja nav brīvās gribas spēka, un to vēl apkaro un slāpē pašu tautas brāļi.

Tiek pārņemts, ka latvieši ir karojuši gan “pareizajā”, gan “nepareizajā” pusē, bet šādi viņi cīnījās par savu paradīzi – neatkarīgu, nacionālu latviešu valsti. Tās pastāvēšana izdevās nepilnu 21 gadu, un tad atkal tikām okupēti ar krievu-vācu-krievu svešajām varām un ar svešu ideoloģiju. Joprojām vēl kalpojam svešajiem, un Latvijas valsts tiek atbrīvota no latviešu tautas, bet zeme tiek izpārdota un pārvērsta par aizaugušu prēriju. Plaukst noziedzība – sevis iznīcināšana kā fiziski, tā garīgi.

Skolās tikai māca “biznesa” peļņas gudrības, bet par latviešu dzīvesziņu –

IR JĀAPZINĀS IZNĪCĪBAS BRIESMAS!

DDD: Mēs redzam, ka būtībā pie varas ir nodevēji un kangari. Kā mēs, tas ir, tauta, šos jautājumus varētu risināt? Ko darīt?

Artūrs Grīslītis: Pirmais, manuprāt, ir tas, ka vispirms ir jāsaprot, kas te notiek. Latviešiem vajadzētu apjēgt, ka latviešu tauta iet bojā. Un tas ir pavisam acīmredzami. Valsts tiek demontēta savos pamatos. Lauki un tās infrastruktūras tiek noslaucīti. Lauki vienmēr – visos karos, visos pēckara periodos – ir bijuši latviešu tautas eksisten- ces pamats. Kā komunisti likvidēja viensētas, lai nepieļautu atbalstu partizāniem un latviešu tautai, tā arī tagad tie paši ideologi

izdomājuši, ka ir jālikvidē lauki. Infrastruktūras nav, ceļu nav, pasta nodaļu nav, veselības aizsardzības nav, skolu nav – viss tiek likvidēts un demontēts.

DDD: Turklāt latviešu tautu pazudina arī okupantu un kolonistu klātbūtne.

A.G.: Lūk, tāpēc latviešiem būtu jāizprot šī situācija un jāsaskata, kas šeit notiek, un jāgrib mainīt šo absurdo situāciju. Latviešiem beidzot ir jāsaņem reālas iznīcības briesmas, tad arī būs darbība.

Tātad – izpratne, griba, darbība. Diemžēl maz ir to, kuri domā. Tomēr lai kā mierinājums ir apziņa, ka nevienai idejai sākumā nav masveidīga piekrišana. Cik ilgi Saule ap Zemi griežās, līdz pierādīja, ka notiek otrādi?!...

Intervēja Līga Muzikante

Lilija Treice

OKUPANTI EIFORIJĀ

Rīgas tronī okupants –
Ražo likumus šis frants.
Pus par velti transports šiem,
Deklarētiem rīdz'niekiem.

Tā kā latviešu tur maz,
Reizēm šķiet, ka nav nemaz,
Rīgas kungs vēl okupants,
Tad jau pamatos – ir brants.

Gadās, Rīgā iebraucis
Lauku sētas latvietis,
Kad viņš *busā* maku ver,
Okupantu smieklī ķer.

Latvis – savas zemes sāls,
Pērkot biļeti, kļūst bāls.
Okupants tik urrā sauc,
Jo uz pusi lētāk brauc.

Mūsu varai goda nav,
Ka tik amorāli jau
Ieklīdējus godā ceļ,
Savu tautu nīst un peļ?!

Kolonistus jāpadzen,
Katra tauta zin' to sen.
Ne šeit komfortu tiem dot,
Bet lai projām dzied, kā prot!

Katrā valstī notiek tā:
Godā pamatnācija –
Komfortu ne naidniekam,
Bet gan zemes – saimniekam!

Steidzīte

VĒRTĪGAS DĀVANAS ZIEMASSVĒTKOS!

Jogs Ramačaraka

Jēzus Kristus nezināmā dzīve

(no 13 līdz 30 gadiem)

Senā kristietība

Joga Ramačarakas grāmata “Jēzus Kristus nezināmā dzīve (no 13 līdz 30 gadiem)” ir saistošs pētījums par Jēzus dzīvi mistiķa skatījumā.

Grāmatā tiek atklātas mistisko un okulto organizāciju un brālību rakstos saglabājušās liecības par Jēzus dzīvi pusaudzā un jaunības gados. Pamatoties uz citātiem no Jaunās Derības un ievērojamu mistiķu atziņām, autors izskaidro Mesijas atnākšanas, Viņa dzīves, Skolo-

tāja misijas un mērķtiecīgās gaitas uz Kristus nāvi un Augšāmcelšanās noslēpumus, kā arī dod mums ieskatu cilvēka gara atkārtotas piedzimšanas jeb pāmantošanas būtībā.

“Visums ir dzīvs!” – tā tiek apgalvots zinātnieku **Vitālija un Tatjanas Tihoplavu grāmatā “Saulis vējš”**.

Vai tiešām cilvēces stāvoklis ir tik bīstams, kā zinātnieki bez mitas apgalvo? Atbildi uz šo jautājumu var atrast šajā grāmatā. Tajā ir aplūkoti daudzu zinātnieku pētnieciskā darba rezultāti un minēti pierādījumi tam, ka pasaulei – Visumam – piemīt dievišķa daba, kurā

mums ir jāiekļaujas līdzsvaroti un viedi.

Autori uzsver: “Iespēja izglābties ir katram. Palīdzēsim viņiem visiem izglābties un tādējādi izglābsimies paši! Ja nu pagaidām vēl nav iespējams jaunā pasaules uzskata izplatīšanai izmantot radio un televīziju, sāksim pacilāt savu novārtā pamesto garu, patsāvisgi strādājot ar sevi.”

KOLEKTĪVĀ ATBILDĪBA

Turpinājums no 4. lpp.

Bet okupantu grupējums, pielūgdams Sarkanās armijas nopelnus tautu “atbrīvošanā”, vēl joprojām slimo ar “impērisko sindromu”. Pret to ir tikai viens pārbaudīts līdzeklis – DDD jeb krievvalodīgo okupantu grupējuma kolektīva atbildība, tas ir, paveiktā nozieguma seku likvidēšana. Vēsture ir izģājusi savu kārtējo ciklu, un atkal nākas pierādīt vienkāršas patiesības.

Ir bezjēdzīgi censties atņemt vai izmainīt cilvēkā viņa kolektīvo identifikāciju un imidžu. Integrācija? BLEFS! Tas ir pretrunā ar viņa būtību – grupējuma

kultūras nesēji, nevis kaut kādi latvieši ar latviešu valodu. Un mūs psiholoģiski nav iespējams asimilēt šajā nenozīmīgumā, jo mēs esam nozīmīgāki par viņu “figūru”. Mēs dzīvojam ar cerībām, ka atkal sagrābsim varu un turpināsim iesākt! Mēs šeit dzīvojam ar “metropoles” interesēm un problēmām, identificējam sevi ar bijušo vareno dzimteni – impēriju. Vai tad Impērija bija tik slikta, ja jau mūs moka nostalgija? Apspieda mūs pašus, bet mums bija prieks tai kalpot, kad vajadzēja melot, žņaugt, okupēt un slepkavot kaimiņtautas,

Okupantu grupējuma darbošanās ir jāaptur ar DDD.”

locekļa apziņu, kurā psiholoģiski ir ieprogrammēta okupanta-kolonizatora “impēriskais sindroms”, kas veidojies no lielvalstiskā lielkrievu šovinizma.

Šovinizms ir nacionālās augstprātības ideoloģija un politika. Tā ir nicinoša attieksme pret iekaroto un kolonizēto valstūpamattautu tiesībām un interesēm, kultūrvēsturisko mantojumu un valodu. Šovinistiski noskaņoto krievvalodīgo okupantu rīcība ir standartizēta – “impēriskais sindroms” ar pārmantoto padomju cilvēka jeb okupanta surogātmentalitāti. Viņos vērojama arī prāta aprobežotība un personisko un kolektīvo privilēģiju zaudējuma aizvainojums.

Mazliet ieskicēšu ar “impērisko sindromu” apsēsta okupanta parasto domāšanu: “Mēs tagad atrodamies tās tautas vidū, ar kuru sevi neidentificējam. Divu iemeslu dēļ. Tauta, kura bija okupēta, mūs atgrūž, neciena, nemīl, nepieņem, un daļa vairs no mums pat nebaidās. Bet savā grupā mēs sevi realizējam, mūsu monolitums viņus biedē. Mēs vēlēšanās balsojam tikai par savas grupas kandidātiem, nekad par latviešu sarakstiem, bet šiem gan ir daudz nodevēju, kas koķetē ar mums. Ha! Otrkārt. Mēs izjūtam sevi kā impērijas pārstāvjus. Varenās

un sagrābt kaimiņzemes. Mēs taču esam vareni, un mūsu ir daudz!”

“Impēriskais sindroms” ir okupantu vajadzība pašapzinīguma celšanai un politiskā instinkta izpausme. Okupantu pašidentifikācija pārspilēti novērtē tikai sava grupējuma, viņuprāt, pozitīvās īpašības un paliek vienaldzīgi pret patieso krievu tautas un citu tautu kultūru. Necienot savas tautas kultūru, viņi nespēj novērtēt arī otras tautas kultūras sasniegumus un nevēlas parūpēties, lai cietusi tauta nenosmaktu zem viņu “varenības” sloga. “Mēs veicām lielus varoņdarbus mūsu slavenajā vēsturē, un es esmu viens no mums!” – tā kladzina vidusmēra okupants pie sava MONSTRA Pārdau-gavā. Savā aizgrābtībā viņš tikai aizmirst neatņemamo simetrijas otro pusi. Zem grupējuma identifikācijas ir jāsaskata arī līdzdalība visos grēkos, vainīgumā un noziegumos!

NOZIEGUMS GRUPĀ

Kolektīvs tiek identificēts pēc savām spilgtākajām, redzamākajām un raksturīgākām īpašībām – gan sliktām, gan labām. Citu cilvēku acīs indivi-

dam piemīt visas kolektīva īpašības. Okupantu grupējumā tiek uzskatīts, ka katra “kārtīga” grupējuma locekļa pienākums ir palīdzēt un līdzdarboties visās svarīgajās darbībās, kas veicina pārkumu pār okupēto tautu. Citādi individs tiek uzskatīts par nodevēju, atkritēju, nelietīgu ārpus grupējuma locekli. Tāpēc retais okupants izvēlas PATIESĪBAS un TAISNĪGUMA ceļu pie okupācijas upuriem – lielum lielais vairākums tikai “saldkaisli” pīrgājas par tiem. Oriģijas pie “monstra” ir spilgts pierādījums.

Tāpat kolektīvā atbildība ir kolektīva solidaritātes, pašidentifikācijas un augstprātīgās pašapstiprināšanās medaļas otrā puse. Atcerieties, okupanti, ka katrs itin visā ir vienots ar savu grupējumu – bēdās un priekos, uzvarās un zaudējumos, svētumā, grēkā un noziegumos pret citām tautām un cilvēci! Okupācijas režīms civilokupantus savāca Baltijā kā atbalstu saviem noziegumiem, un jo vairāk viņu bija un ir palikuši Latvijā, jo spēcīgāks iznīcības faktors, drauds tas ir latviešu tautai.

Kopš seniem laikiem slepkavas sodīja, nevis nocērtot roku, ar kuru tie bija slepkavojuši, bet gan GALVU! Roka ir tikai nozieguma veikšanas orgāns – tāds pats kā okupantu armija, NKVD, kompartijas uzraugi, latviešu tautai naidīgi politiķi. Bez rokas palikušais organisma veselums – okupanti-kolonisti – ļoti ātri reģenerējās, at-rada un atjaunoja nocirstā locekļa ieradumus, ir ticis atjaunots nāvējošais faktors jaunajā paaudzē un jaunā izpildījumā.

Sen zināma patiesība – nav labi vai slikti okupanti. Latvijā “sevišķi” labie ir vērtīgie okupanti izrādījās zagļi, krāpnieki un ekonomikas grāvēji. Piemēram, no “Parex” bankieriem, “Liepājas Metalurga” darboņiem un daudziem citiem ir sagaidāms vēl turpinājums...

Pēc kara nešķiroja labos un sliktos vāciešus, miljoniem tika izraidīti no valstīm, kurās viņi “saimniekoja”. Tā bija kolektīvā atbildība, ko veica viņu sociums. Kāpēc tad mums Latvijā būtu jāšķiro lielvācu nacistu dvīņi – lielkrievu šovinisti? Kā vieni, tā otri mūs “atbrīvoja”, abi plānoja savu noziegumu, kā iznīcināt latviešu tautu, valodu un visu latvisko, bet lielkrievi plānoto realizēja. Okupanti ielauzās kā barbari un tagad pieprasa no mums civilizētu attieksmi?

Lūk, kolektīvā atbildība destilētā veidā! Otrā pasaules kara sākumā ASV internēja visus japāņus – pilsoņus un ārvalstniekus. Bija vajadzība nodrošināt savas aizmugures aizsardzību no ienaidnieku spiegiem un diversijām. Anglija internēja visus vāciešus. Padomju Savienībā izolēja un slepkavoja daudzas tautas un uz aizdomu pamata par nelojalitāti miljoniem

nevainīgus cilvēkus. Vai kāds ir drošs par Latvijā esošo okupantu lojalitāti? Vai viņi kritiskā brīdī neturpinās savus nežēlīgos noziegumus? Nav atbildes! Kad angļu-amerikāņu aviācija bombardēja Vācijas pilsētas, iznīcinot mierīgos iedzīvotājus, kad ASV noslepkavoja mierīgos iedzīvotājus – japāņus, nometot atombumbas Hirosimā un Nagasaki, tad faktiski tā bija visas tautas reāla kolektīvā atbildība. Latvijas atbrīvotāju-okupantu orgāni, kā Vermahts, Sarkanā armija, SD, Gestapo, NKVD, SMERS, deportētāji un represētāji GULAGĀ, koncentrācijas nometnēs un citi, nevarēja pastāvēt tuksnesī, viņus vajadzēja dzemdēt, audzināt kolektīvajā ideoloģijā, barot, apģērbt, apgādāt un slavināt par “noziedzīgajiem varoņdarbiem”. Tā veidojas kolektīva atbildība.

Lūk, pirātu kuģa komanda veic abordāžu, bet ne visi slepkavo un laupa. Tie, kuri ir vajadzīgi kā speciālisti kuģa ekspluatācijā, stāv malā. Bet, vai viņi tāpat nav jāpakar pie rejas? Lūk, banda, kurā ne visi slepkavo – vieni stāv sardzē, citi uzlauž durvis, vada mašīnu. Vai kāds tiek atstāts bez soda? Cilvēku slepkavošana, valsts okupācija, kolonizācija, valodas un kultūras ignorēšana un iznīcināšana – tas viss ir okupantu grupējuma noziedzīgās darbības rezultāts. Un tā ir viņu kolektīvā atbildība, kurai ir jāizpaužas Latvijas pamēšanā uz neatgriešanos, nevis kladzināšanā par “cilvēktiesībām”.

DDD – TĀ IR NEATLIEKAMA OPERĀCIJA!

Okupantu grupējuma darbošanās ir jāaptur ar DDD. Mūsdienās, kad cionisti un komunisti pretojas kolektīvās atbildības veikšanai, izzūd civilizētās pasaules solidaritāte ar upuru tautām. Iespaidīga kļūda ir neveikt DDD. Daudzi vēl joprojām nesaprot, kā, neveicot DDD, okupantu naidis un neso-dāmības apziņa iesakņojas kā vēža audzējs atdzimstošās Latvijas ķermenī, to saindējams un graudams visas tautas nākotni. Lūk, Latvijas vančkarīgie varneši jau sen ir sapinušies pašiem nesaprotamos līgumos, neizpildītās deklarācijās par okupācijas seku likvidāciju, okupantu “cilvēktiesībām” un “demokrātijas attīstības” purvos... Kāds dzērumsa dullumā ir pat apsolījis visiem okupantiem pilsonību!

Apziņā slimie varneši paši nezina, ko dara, paši sev rada izbrīnu un nesa-prašanu par okupantu grupējuma pieaugošo ietekmi. Vēža audzējs izplešas – latvieši kļūst neapdomīgi, bezpalīdzīgi pret ieklīdējiem un okupantiem, vāji un sašķelti. Tautas dzīvību var izglābt tikai radikāla, neatliekama operācija!

Ziemassvētku laikā atkārtoti ir nākusi klajā pazīstamā psihologa, Pozitīvās psiholoģijas centra “Saprātīgais ceļš” prezidenta **Aleksandra Svijaša grāmata “Veselība ir galvā, nevis aptiekā”**.

Pats autors norāda, ka šis nav kārtējais recepšu krājums vai vēstījums par vēl vienu brīnumainu paņēmieni, kā izvesēloties no visām kaitēm. Grāmata nedziedina, tāpēc uz tās nav jāsež, tā nav jāliek arī

pie sāpošās vietas – no tā īpaši labāk nekļūs. Taču tā vērs uzmanību, ka laiks ir padomāt par to, kā jūs sev radījāt slimību un kāpēc jums tā ir vajadzīga. Zinot cēloni, ir iespējams tikt vaļā no sekām.

Latviešu lasītāji ir iemīļojuši Aleksandra Svijaša grāmatas, jo tajās ietvertās gudrības ir pasniegtas atraktīvā, asprātīgā un labi izprotamā veidā.

“MAXIMA” – VIENALDZĪBAS EPIDĒMIJAS SEKAS

A.V. Gremze

Traģēdija “Maxima” lielveikalā ir tipiska patērētāju sabiedrības parādība, kurā nevainīgi cilvēki iet bojā, nevis cīnoties par brīvību, bet ejot uz monopolizētiem lielveikaliem, kas radīti monopolu interesēm. Turklāt ar bezkaunīgu liekulību pircēji tiek vilināti pirkt neveselīgu, kaitīgu pārtiku. Te nu ir: “Maxima” – “Par visiem padomāts”!

Te nu ir konkurss par lētāko projektu! Bet tas jau nav vienīgais gigantiskais objekts, kas radies, dzenoties pēc peļņas. Nevieni pat nedomā aprēķināt zaudējumus, ko šādi gigantomāni rada tautsaimniecībā, radot bezdarbu, indē-

mu un dabiskus apstākļus, viegli pakļaujas visdažādākajām epidēmijām. Bet ne jau tikai dzīvnieki tiek pakļauti šīm briesmām, arī cilvēkiem zūd iespēja savā ikdienā lietot pat tik nepieciešamo tiro ūdeni. Kur nu vēl runāt par visas dzīvās dabas ekoloģiskā līdzsvara izpostīšanu, kas ir tikai neapvaldītās globalizācijas sekas. Lieki vēl pieminēt ekonomiku, kas ir būvēta kā apvērsta piramīda un jebkurā mirklī var sabrukt – tāpat kā “Maxima”.

Cilvēki nespēj apjēgt, ka šī globalizācija jebkurā mirklī var novest pie tik globālas katastrofas, kas pārsniegs visu līdz šim pieredzēto. Tādi “sīkumi” kā Maxima, Černobiļa, japāņu piedzīvotais cunami, Pirmais vai Otrais pasau-

un būtiskāko pusi globalizatori cenšas pasniegt kā liberālās demokrātijas priekšrocību, par kuru nekas labāks neesot izdomāts. Lai tie, kam smadzenēs ir pamaz rievu, tam piekrit, bet mani neviens un nekad nepārliecinās par šādas sistēmas derīgumu! Es reāli esmu piedzīvojis un pārliecinājies, ka mums, latviešiem, nekad nav bijis (un nekad arī nebūs) nekas labāks par ceļu, pa kādu bija iecerējis mūs vest Kārlis Ulmanis. Tajā nebija liberālās demokrātijas antihumānā diktatūra, kas visu noārda, sašķēļ un pārvērš haosā. K.Ulmanis mums gādāja harmonisku un dabisku attīstību, kas balstās uz solidaritāti, vienotību, pašu spēkiem un iespējamiem resursiem saskaņā ar ierasto dzīves veidu un dabu.

Bet cik gan vēl šādu vieglas konstrukcijas arhitektūras “šedevru”, kāda bija Zolitūdes “Maxima”, ar nepacietību gaida savu sabrukšanu?! Te sastopas divi it kā dažādi jēdzieni – vieglas konstrukcijas vieglprātība un bezatbildība, kas raksturīga liberālajai sabiedrībai, kam nav ne Dzintenes, ne pastāvīgas mājas, ne pienākuma apziņas. Arī šīs traģēdijas vieta ir ar visai “auglīgu” augsni un atmosfēru. Tikai zēl, ka tas nenotiek ar karātavu laukumā esošo karātavu stabu. Interesanti arī, ka ugunsnelaimē pārāk bieži aiziet bojā vērtīgi objekti ar vērtīgiem vēsturiskiem materiāliem un cilvēku upuriem. VEF, Cēsaines pils, Rīgas Muzikālais teātris, Rīgas vēsturiskā pils utt. Tad mazliet citāda rakstura – Talsu traģēdija ar bērniem, Reģu pansiōnāts, Palladium. Turklāt nekad tā isti nedzird, ka tiktu atrasti un sodīti kādi vainīgie.

Jebkurā momentā var notikt avārijas arī ar gāzes un naftas vadiem. No vienas puses rodas sajūta, ka dabā pastāv kaut kāda mis-

tiska regulēšanas sistēma, līdzsvars, kas neļauj nevienai augu vai dzīvnieku sugai ņemt pārsvaru. Bet cilvēki it kā valdītu pār visu un visiem. Tas ir veicinājis situāciju, ka būtībā atliek vien kādam pašnāvniekam piekļūt kādai stratēģiskai pogai, lai piepildītu visas cilvēces “sapni” par nokļūšanu Debesu valstībā.

Tad, kad ir notikusi traģēdija, daļa latviešu tiek it kā iztraucēti no sava miega un vienaldzības. Bet ir vēl daudz būtiskāks jautājums. Kāda apjoma traģēdijai ir jānotiek, lai latvieši beidzot saprastu bīstamo stāvokli valstī – kādā katastrofas priekšvakarā atrodas mūsu valsts un tauta?! Ar ko varētu pamodināt apātiju un vienaldzībā iegrimušos latviešus un valsts varas pārstāvjus, kas ir pamanījušies veikli piemēroties savām personiskajām interesēm atbilstošajos valsts ienesīgo amatos, no kuriem nav nekādas cerības sagaidīt cilvēka cienīgu atbildības sajūtu par dāvāto uzticību.

Latvijas valstij it kā “jumts” vēl nebūtu iegrūvis, bet režīma pārstāvjiem tas ir “aizbraucis”. Lai arī kā, bet daudzus šīs traģiskas notikums ir spējis sapurināt, un viņi ir sākuši apjēgt, kādā “morāles” atmosfērā dzīvojam.

Būtu ļoti svarīgi, lai šīs traģēdijas sekas aizsniegtos līdz mūsu valsts traģēdijas saknēm, kas neatraujami ir saistītas ar okupācijas seku likvidēšanas nepieciešamību. Tieši šeit slēpjas visizteiktākās vienaldzības pazīmes, kas kā ļauna epidēmija ir izplatījusies ikvienā nozarē. Pašreizējā traģēdijas kontekstā laikraksts “DDD” ir cienīgs ieņem līdera lomu, kas līdz šim šajā vienaldzības pūlī ir palicis neuzklaussīts. Zīmīgi, ka šīs traģēdijas sakarā atklātībā parādās viedokļi, kurus “DDD” jau ir paudis gadiem ilgi!

TIKAI PĪSLIS SAVĀ ZEMĒ

Ingrīda Stroda

Publiciste

Tikai pīslis savā zemē. Jā, tā es jūtos. Nevis kā savas zemes, savas Latvijas svarīgas daļas – tautas – sastāvdaļa, bet tieši kā pīslis. Nekas. Tukšums.

To man skaidri un gaiši uzrakstīja Drošības policijas darbinieks I.Boronojskis un parakstīja Drošības policijas priekšnieka vietnieks I.Ulmanis savā atbildes vēstulē par Pirmā Baltijas kanāla 4. oktobra raidījuma “Cilvēks un likums” sižetu par traģiskajiem notikumiem Viļņā 1991.gada janvārī (kam sekoja analogs arī Latvijā). Raidījumā skaidri un nepārprotami Krievijas TV studijā sēdošais vīrs un pieaicinātie “speciālisti” stāstīja, ka visu esot izprovocējuši paši lietuvieši, turpretī cietēji esot bijuši Krievijas armijas karavīri. Tik nekaunīgu melošanu, acīs skatoties!!!

Brīnos, ka DP nav saskatījusi nozieguma pazīmes, ka nav redzējusi nacionālā naida izraisīšanu (man un lielākajai lietuviešu un latviešu tautas daļai tieši tāds bija!), bet naski ir “vērtējusi” Elektronisko plašsaziņas līdzekļu likumu. Plašsaziņas līdzekļu likums lai nu paliek nozāres profesionāļu ziņā, bet Krimināllikumu jau nu gan varēja un vajadzēja izmantot, kā pienākas savas nozares pārstāvjiem.

Cienījamie “biedri”, te nav un nevar būt runas par viedokļu daudzveidību mīnētājā sižetā! Te ir daudz nopietnāks jautājums. Ne jau tikai atsevišķu personu centieni apšaubīt Lietuvas

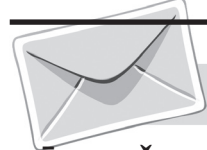
un līdz ar to arī pārējo Baltijas valstu neatkarības atgūšanas un demokrātiskās iekārtas legitimitāti, sniegt sev izdevīgu šo notikumu interpretāciju, lai veidotu kādas noteiktas valsts ģeopolitiskajām interesēm atbilstošu izpratni par šiem notikumiem un ietekmētu sabiedrisko domu – nē, šeit, kā saka, ir jārok dziļāk!

Nesen “Latvijas Avīzē” publicētajā intervijā Aizsardzības ministrijas valsts sekretārs Jānis Sārts teica: “Mūsdienu informācijas telpā ikdienā redzami arī mēģinājumi sagraut mūsu gribu – pastāvēt par savu valsti, redzēt, ka mūsu valstij ir nākotne un ka Latvija nav vis vēstures klūda, kā to dažas aprindas proponē. Tas ir moderns mēģinājums sagraut oponenta gribu, un šī problēma ir aktuāla ne tikai Latvijai, bet arī kopumā tas ir izaicinājums NATO.” DP nevajadzētu aizsegties ar jēdzienu “maigā vara”, bet saskatīt arī dažus soļus tālāk...

Un tagad atkal par pišļa sajūtu. Saņemot paziņojumu par atteikšanos uzsākt kriminālprocesu, tajā bija rakstītas arī šādas rindas: “Bez tam informējam, ka atbilstoši Krimināllikuma 373.panta 5.daļai, likums neparedz tiesības Jums pārsūdzēt minēto Drošības policijas lēmumu. [...] Turklāt Kriminālprocesa likuma 95.panta 2.daļā ir noteikts, ka par cietušo kriminālprocesā nevar būt persona, kurai morāls aizskārums nodarīts kā noteiktas sabiedrības grupas vai daļas pārstāvim.” Tātad – esmu nekas. Un, tā kā man nav ļautas tiesības par Baltijas valstu neatkarības apšaubīšanu cīnīties, saņemot izpratni no valsts institūciju puses, es rakstu.

P. S. Ienāca prātā – ka tikai DP neiznāk tāpat kā būvniekiem un viņu darbu kontrolētājiem gadījumā ar lielveikalu “Maxima”. Kad rinda ēku jau sen ir uz bruķšanas robežas, attopamies, ka ir kas jādara.

I.S.

VĒSTULE

ĶĪNIEŠIEM JAUNS PLĀNS

Jānis Rolavs

Anglijā

Paruna teic, ka katru likumu varot apiet ar likumu. Tā arī ķīnieši ir atraduši šādu likumu. Viņu metode uzturēšanas atļauju ieguvei Latvijā ir četras reizes lētāka par māju pirkšanu, un šī ideja kļuvusi populāra. Iespējams, tas apgāzīs uzskatu, ka Latvijā kaut ko nopirkt var tikai bagāts krievs vai ķīnietis.

Uzturēšanā atļaujas saņemšana, nopērkot māju vai dzīvokli Latvijā par 100 000 latu, daudziem ir dārgs prieks, tāpēc ķīnieši ir atraduši lētāku metodi – uzturēšanās atļauju var saņemt, ja ārvalstnieks iegulda Latvijā reģistrētā firmā 25 000 latu un firma gadā nodokļos samaksā vismaz 20 000 latu. Ja firmas valdē ir vairāki valdes locekļi, tie saņem uzturēšanās atļaujas. Tad nu, lūk, vasarā ķīnieši nodibināja un reģistrēja jaunu firmu “Homespace”. 20 ķīnieši tajā ieguldīja gandrīz 5%, un firma dod iespēju saņemt uzturēšanās atļaujas.

“Homespace” nav tikai firma uz papīra – tai pieder veikals Rīgā, kas atgādinot preču noliktavu, bet ķīniešu mantas esot tādas pašas kā lieltirgotavās.

Iespēja legāli iekļūt Eiropas Savienībā ķīniešiem ir ļoti

vilinoša. Tāpēc “Homespace” plāno paplašināt savas noliktavas Latvijā.

“Mēs drīz atvērsim jaunu noliktavu. Mēs negribam nodibināt firmu ar 200 ieguldītājiem. Tur būs citas firmas.” – tā izteicies viens no firmas dalībniekiem Juans Šao (Yan Shao).

Jāatzīst, ka jaunie grozījumi Imigrācijas likumā tikai nedaudz sadārdzinās iespēju tikt pie uzturēšanās atļaujām, taču saglabāsies iespēja dažādām shēmām jeb likuma apiešanai ar likumu. Latvijai draud nogrimšana sveštautietišu ķētnās.

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)
Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);
konts: LV40HABA0551034053378

KĀPĒC NE VISUS LEĢIONĀRUS?...

Pirms dažiem gadiem, būdams Lestenes Brāļu kapos, piemiņas sienā veltī meklēju sava onkuļa un citu radnieku – leģionāru – vārdus. Viņi, rau, pēc ciņām gan pret krievu okupantiem, gan vācu armijā, gan nacionālajos partizānos izturēja ļaunuma impērijas Sibīrijas “augstskolu” eksāmenu un atgriezās mājās. Protams, veselība bija sadragāta, un mūži aprāvās pirms liktenis nolemtā – pāragri. Viņi dus civilajās kapsētās, un, kā paskaidroja Lestenes ansambļa darbiniece, piemiņas sienā šo leģionāru vārdus nerakstot. Jautājums gan esot pacelts.

Varbūt šajos gados šī netaisnība jau ir novērsta? Citādi iznāk, ka tie latviešu leģionāri, kuri izbēga lodei (nāvei ciņās laukā), ir otrās šķiras karavīri?

Jūlijs Tropš

PAZIŅOJUMS LASĪTĀJIEM

Nākamais laikraksta "DDD" numurs 1(303)

iznāks pēc trim nedēļām –

2014. gada 10. janvārī

Meža lūgšana ceļniekam

Ceļnieki!

Kad Tu ej man garām un grāsies pacelt savu roku pret mani, apdomājies, iekams mani aizskar.

Es dodu Tev siltumu ziemas naktīs un draudzīgu pavēni vasaras saules tveicē. Es esmu balķis, kas balsta Tavu māju, es esmu dēlis tavā gultā.

Es esmu kāts Tavai lāpstai un durvis Tavam mājoklim. Es esmu Tava šūpuļa liksts – un Tava zārka vāks.

Uzklausī manu lūgšanu un nedari man ļaunu. Man sāp un es rētoju no Taviem grūziem un nepareizo rīcību.

(No seniem rakstiem).

Ar cieņu,
Ženija

VĒRTĪGA GRĀMATA!

No 30. decembra līdz 5. janvārim visās "Jāņa Rozes grāmatnīcās" būs iespēja gandrīz par pus cenu iegādāties apgādā "Vieda" izdoto Aleksandra un Jūlijas Svijašu "Pozitīvo pārmaiņu kalendāru".

Kāpēc, uzsākot 2014. gadu, jums būtu nepieciešams "Pozitīvo pārmaiņu kalendārs"? Bet nav taču noslēpums, ka cilvēks bieži jūt, ka dzīve nav tāda, kādai tai būtu jābūt. Mēs jau zinām, ka viss ir mūsu rokās, lai to mainītu, bet nesaprotam, kas tieši būtu jāmaina, un ar ko sākt? Tāpēc šī grāmata būs kā iekšējo pārmaiņu veikšanai nepieciešamais instruments un

ceļvedis. Turklāt 1. janvāris – pārmaiņu pirmā mēneša pirmā diena – var būt jau rītdien!

Šī ir vērtīga sistēma, kas palīdzēs pārveidot savu attieksmi pret dzīvi. Katru mēnesi jūs strādāsiet ar vienu no savas daudzpusīgās personības šķautnēm.

Nenokavējiet nedēļas piedāvājumu!

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2013

Izdevējs: LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: LĪGA MUZIKANTE

Redaktors vietniece: LIENE APINE

Pasta adrese: DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019

tāl./fakss: 67140680

Interneta adrese: WWW.FRONTE.LV

E-pasts: DDD@FRONTE.LV

Iespiests: SIA "Latgales druka",
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

3. DECEMBRIS. RĀTSLAUKUMS. SECINĀJUMI jeb

VAI TAUTĪBAI IR NOZĪME?

Turpinājums no 4. lpp.

Vēl no starptautiskiem dokumentiem noteikti jāmin arī tā sauktie Limburgas principi, kur viens no svarīgākajiem ir tas, ka nevienam cilvēktiesību nedrīkst piemērot un interpretēt pretēji tiesības un brīvības izmantošanas jēgai, bet šī principa ignorance pie Rātsnama izpaudās pilnā "plaukumā". Tāpat kā 16.martā pie Brīvības pieminekļa.

Nerunājot par pašas Latvijas valsts uzņemto saistību nepildīšanu un cilvēktiesību pārkāpumu pieļaušanu, ir jāsecina arī gauži vienkārša morālā puse. Proti, Latvijā, citējot slavenu Dž.Orvela darbu "Dzīvnieku ferma", vieni ir vienlīdzīgi par citiem. Turklāt Latvijas praksē tam ir iezīmējies nacionāls raksturs un sistemātiskuma tendences. Tā kā nekādas sankcijas pret pārkāpējiem neseko, atļaušos prognozēt, ka šāda nīrgašanās par likumiem ir latviešiem vēl ilgi turpināsies.

PERSONISKA PATIKA NEDRĪKST BŪT KRITĒRIJS!

Varu droši teikt, ka būtībā ikviens latviskā piketa dalībnieks tagad varētu iesniegt sūdzību Eiropas Cilvēktiesību tiesā pret Latvijas valsti, un viņam būtu ļoti lielas izredzes šo lietu vinnēt, tas ir, iegūt morālu un materiālu gandarījumu no pārkāpuma fakta. Taču diez vai tas ir galvenais. Galvenais taču ir šo tiesību nodrošināšana, kas Latvijas valstij un arī Rīgas domei (lai kā tā negribētu) ir obligāts pienākums!

Konkrētajā gadījumā Rīgas domes lielākā problēma bija gan politiskās simpātijas, gan antipātijas pret piketu ideju. Viens likās patīkams, otrs – nepatīkams. Šādas emocijas nekad nedrīkst būt kritērijs. Pretējā gadījumā tas ir acīmredzams pārkāpums. Jāņem vērā arī lietas hronoloģiskā kārtība – vispirms piketa pieteikumu iesniedza latviskā pasākuma organizatori. Un tikai tad sekoja krieviski runājošo piketa pieteikums.

Ja Rīgas domē (valdosaļā koalīcijā "Saskaņas centrs" un "Gods kalpot Rīgai") strādātu juridiski izglītotāki, morāli tīrāki un gudrāki cilvēki, tad šajā gadījumā viņi būtu rīkojušies citādi. Proti, vēlāk pieteikto piketu vajadzēja pārcelt uz citu laiku un vietu, kas Domes izpildījumā apzināti netika izdarīts. Otrs risinājums būtu – brīdī, kad bija jāsākas latviskajam piketam, krieviskā piketa dalībniekiem Rātsnama priekšā, nevis atstāt viņus aizkrāsēt. Ja jau Dome pieļāva abus piketus vienlaicīgi,

tad tai arī ir jāuzņemas pienākums – nodrošināt to pilnvērtīgu realizāciju un izmantošanu.

Vēl viens faktors, kā jau minēju, ir hronoloģiskais. Proti, tāpat kā daudz kur priekšroka ir tiem, kas pieteikumu ir iesnieguši pirmie. Tā, piemēram, biļetes uz koncertu ir pieejamas ierobežotā skaitā. Kad tiek sasniegts biļešu pārdošanas limits, citi potenciālie koncerta apmeklētāji paliek bez biļetēm un koncerta (kurš pasteidzas nopirkt biļeti, tas arī apmeklēja koncertu). Un tas ir taisnīgi.

Šajā gadījumā ir vērojama vēl cits aspekts, ko jau minēju, – proti, otrais jeb krieviskais pikets netika rīkots kā patstāvīgs, bet gan kā pretpasākums pirmajam, lai ierobežotu pirmo likumīgās cilvēktiesības un brīvības. Tā ir pretruna Limburgas principam. Tāpēc pat, ja krieviskā piketa organizatori un dalībnieki ļoti vēlējas radīt šādu prettiesisku apgrūtinājumu pirmajam piketam, tad pašvaldībai bija nevis jāpakļaujas viņu vēlmēm, bet gan jāpieņem savs patstāvīgs lēmums – atbrīvot vietu latviskajam piketam. Tas liegtu šo Ušakova atbalstītāju amorālo mērķi īstenot. Praksē tas, kas notika, bija absolūts absurds.

Būtībā Rīgas dome, izmantojot sev ļaunus piketa rīkotājus (kā instrumentu), ierobežoja likumīgās cilvēktiesības!!! Un droši vien atkal paliks nesodīta. Šajā gadījumā jājauc, kur tobrīd atradās allaž aktīvais un ronātīgais tiesībsargs J.Jansons? Viņš taču arī zināja par piketi, viņš taču nojauta, ka tiks pārkāptas cilvēktiesības. Kāpēc viņš neiejaucās vēl pirms piketi, kāpēc nekādi nereaģēja vēl pēc piketa? Kāpēc tad vispār Latvijā ir Tiesībsarga birojs un tiesībsargs?

"URA, TOVARIŠČI!"

Vēl viens faktors bija pašu piketu organizatoriskā būtība, kas samērā plaši tika atspoguļota latviskajos medijos un apzināti noklusēta krieviskajos. Ja latviskais pikets bija tiešām sabiedriskās, politiskās, demokrātijas, pilsoniskās aktivitātes izpausmes veids, tad krieviskais bija acīmredzams padomju laika un stila – maija vai oktobra svētku – demonstrāciju kopija. Ja latviešu piketā katrs uz to ieradās pats individuāli un lielākoties ar savām rokām darinātiem plakātiem, tad uz krievisko pasākumu lielākā daļa ieradās ar autobusu, kuru organizēja "Rīgas Satiksme" (lasi – Rīgas dome), plakāti bija drukāti, gandrīz kā rūpnieciskais ražojums. Kur tad tie cilvēki mājās spēja saražot, saštancēt tādus plakātus? Kur viņiem tādas iekārtas plakātu ražošanai? Kur vi-

ņiem pēkšņi rokās uzradās Rīgas pilsētas karogi?

Domājams, te nekāda noslēpuma nav. Raugoties radās precīzs iespaids, ka Ušakovs un Ameriks vai nu paši iepriekšējā vakarā to visu ir gatavojuši, vai arī

gribat ticēt, gribat ne, bet tā tas notika. Lūk, jums fotodokuments. Patiesībā tolaik šī butaforiskā okupantu gājiena rīkotāji noteikti paši malā stāvēja un pārbaudīja, vai viss notiek pēc plāna.

Lieki piebilst, ka cilvēki, kuriem 16. martā tika traucēta cilvēktiesību likumīga izmantošana, pārsvarā bija latvieši, bet tie, kas traucēja un pārkāpa likumu, bija krieviski runājošie."

devuši uzdevumu citiem sarūpēt atribūtus piketam, lai sevi atbalstītu. Nožēlojami. Tā nedrīkst notikt. Tas nav pikets. Tādā gadījumā abiem Domes kundzēm vajadzēja ar sagādātajiem atribūtiem pašiem arī stāvēt piketā, nevis ar savu uzvarošo iznākšanu krieviskā piketa dalībnieku priekšā tēlot patikami pārsteigtus: *vau!!!... kas to būtu domājis, cik patīkami, cik negaidīti...* Bet nevar taču būt vienlaikus spēlētājs un tiesnesis!

Pēc krieviskā piketa beigām tā dalībnieki ātri inventāru nometa, un īpaši noorganizēti cilvēki to savāca un aiznesa uz transporta busiņu. Interesanti bija vērot atgadījumu – kāds mediju pārstāvis latviski aizrādīja krieviskā piketa dalībnieci, ka nav labi nomest pilsētas karogu uz ielas, bet dāma, kas bija aktīvi piedalījusies pasākumā, krieviski atbildēja tā, ka kļuva skaidrs, ka viņa latviski vispār neko nesaprot... Te arī izriet jautājums, kā var turēt rokās plakātus, ja cilvēks pat nav spējīgs izlasīt, kas uz tā ir rakstīts? Vai tā nav sava veida dresēta tumsonība? Tas arī norādīja jau zināmo patiesību, ka liela daļa krieviski runājošie (Ušakova atbalstītāji) latviski ne tikai nerunā, bet pat nesaprot. Varam secināt par viņu informācijas avotiem un šo personu informētības līmeni.

Vērojot šo pasākumu kā teātri, man radās tā saucamā "Deja Vu" sajūta – tas viss jau ir redzēts. Patiešām, atcerēsimies 16. marta pasākumu, kur faktiski krieviskā Rīgas dome un policisti palīdzēja apgrūtināt likumīgu cilvēktiesību un brīvību izmantošanu latviešiem. Tāpat varam atcerēties 1940. gadā, Latvijas okupācijas laikā redzētos, vēsturiskos materiālos un cilvēku atmiņās fiksēto, proti, kā pa Rīgu solo divaini un līdz šim Latvijā neredzēti cilvēki ar latviskiem plakātiem... Nevienam nav šaubu, ka tie bija no PSRS ievestie, kas imitēja Latvijas pilsoniskās aktivitātes, kurām bija jāliecina par vietējo iedzīvotāju sajūsmu par valsts okupāciju. Pēc tam fotogrāfiju veidā to varēja reproducēt PSRS vēstures grāmatās. Sak,

Kā redzam, nekas nav mainījies. Pat pēc 73 gadiem Latvijas krieviskajā sabiedrībā izpratne par cilvēktiesībām, brīvībām, demokrātiju, pilsonisko sabiedrību ir PSRS Staļina laika līmenī. Tas attiecas uz sabiedrību, tas ir, tautu un politisko eliti. Kā atzīmēja kāds cilvēks latviešu valodā, krieviskais pikets 3. decembrī Rīgā izskatījās gluži līdzīgs tam, kādi tika rīkoti Putina Krievijā viņa vai viņa varas partijas "Vienotā Krievija" atbalstam.

3. decembrī Rīgas centrā tika spēlēts lēts krievisks teātris uz latviešu tiesību rēķina. Vai tiešām Ušakovs un Ameriks domā, ka neviens neko nepamanīja un nesaprata? Es domāju, ka pat viņu atbalstītāji visu pamanīja un visu saprata, par oponentiem nemaz nerunāšu. Bet tā viņiem ir norma. Tā ir lielkrieviskā izpratne par demokrātiju gan Latvijā, gan mūsdienu Krievijā, gan PSRS laikos. Šķiet, tādiem gandrīz vai gēnos ir ielikts totalitārisms un nepiemērotība dzīvei demokrātiskā valstī. Tas arī noved pie situācijas, ka latvieši, izveidojot savu valsti Latviju, ir devuši krieviski runājošajiem vairāk demokrātijas, tiesības un brīvības, kādas tiem ir etniskajā dzimtenē, bet pēdējie ar savu nespēju un nevēlēšanos to novērtēt, saprast un pieņemt pirmajiem traucē izmantot to, ko tie paši ir radījuši.

Būtībā – kamēr veselais palīdz slimajam izveseloties, slimais cenšas panākt, lai veselais pats kļūtu slims. Ļoti divaina un nepatīkama situācija. Var jau teikt, kāds tam ir sakars tautību? Diemžēl mēs redzam – kāds. Pārāk liels, lai izliktos to nemanām.

Post Scriptum

Iedomājieties Latviju bez latviešiem. Nu, kā? Jūs vēl joprojām uzskatāt, ka cilvēka tautībai nav nozīmes?

Atcerieties, kā pēc šīs formulas 1939. gadā somi sāka šķirot cilvēkus pēc tautībām – nelaida krievus savā valstī. Vai vajadzēja nešķirot, tas ir, ielaist? Mēs to izdarījām. Un kā?

Kāpēc krieviskā Rīgas dome šķiro cilvēkus pēc tautības, kas sakrīt ar viņu politisko pārliecību? Vai kāds man var uz to atbildēt?